Akbaba

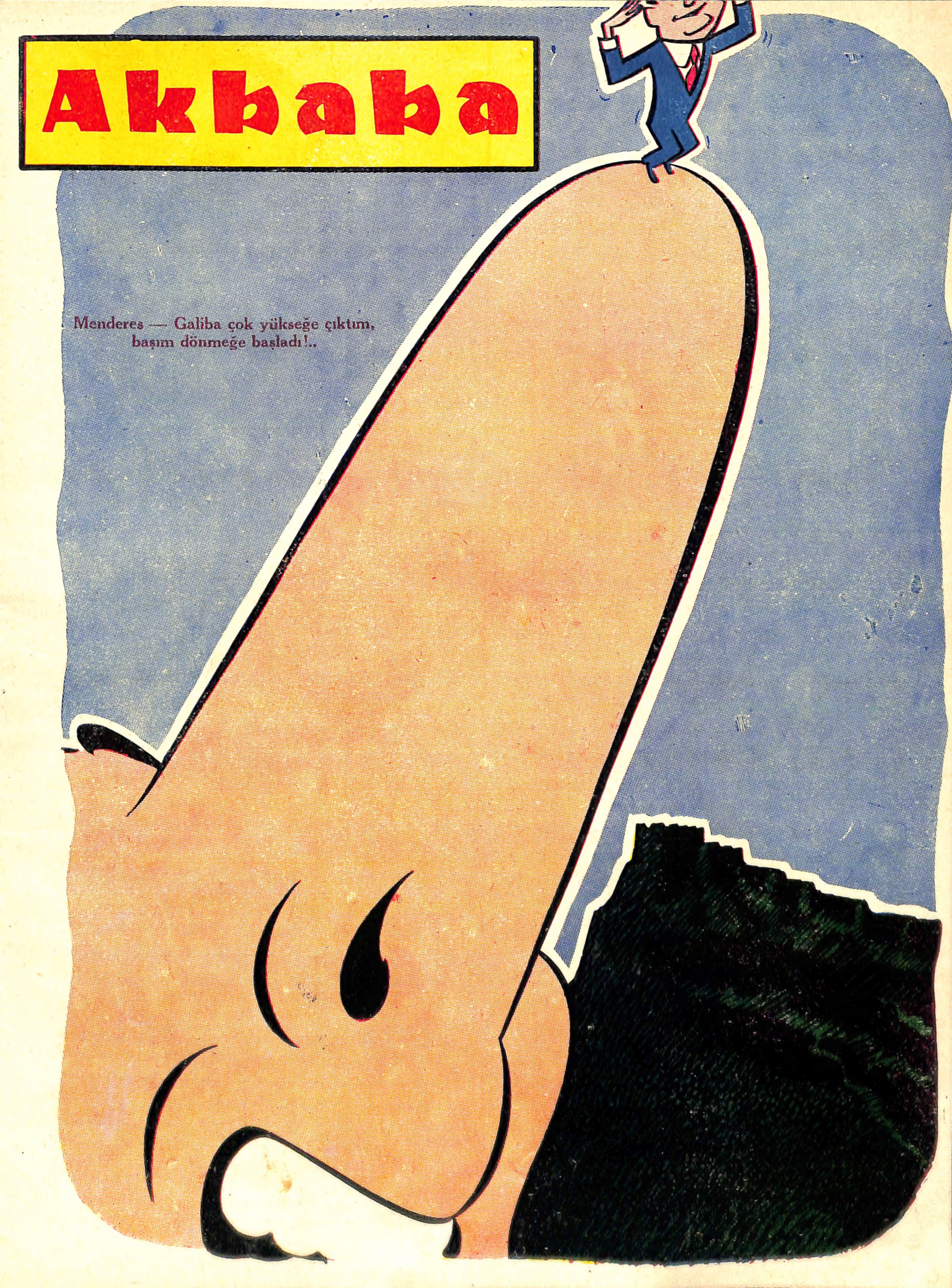

Menderes — Galiba çok yükseğe çıktım, başım dönmeğe başladı!..

yarın siz de
hayata atılacaksınız

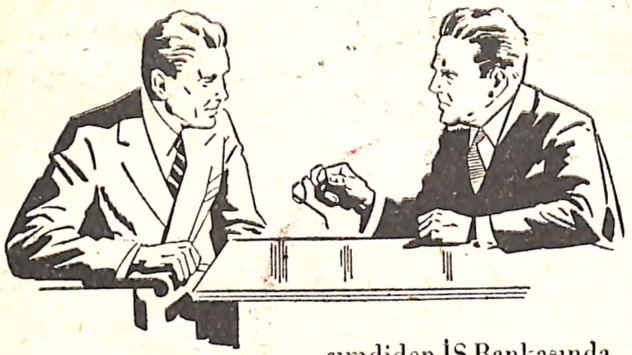

...şimdiden İŞ Bankasında bir İratlı Küçük Cari Hesap açtırınız... İratlı Küçük Cari Hesaplar her 250 kişiden 1 kişiye 50.000 liraya kadar peşin SERMAYE veya kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT kazandırır

İRATLI KÜÇÜK İ K C H CARİ HESAPLAR

MUFASSAL BROŞÜRLERİMİZ GİŞELERİMİZDE EMİRLERİNİZE ÂMADEDİR

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-249

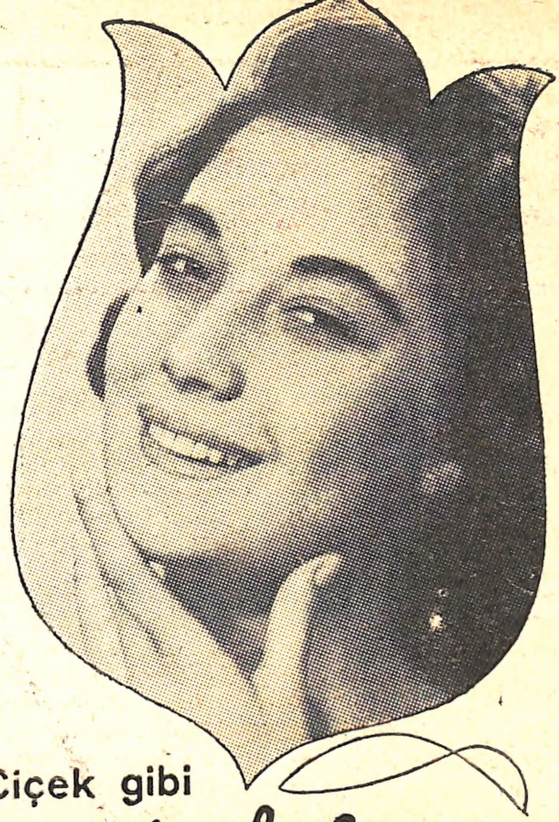

Çiçek gibi
taze
bir cilde sahip olmak isterseniz

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü · nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.,,

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

SC-17

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

• Ömür boyunca aylık irat
• 30000 liraya kadar iş sermayesi
• Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
• 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için gişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

Sahibi : YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden AHMET KOÇER

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI : 220 C.: 9 31 MAYIS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

ŞAHIN ARKASINDAN!

MUHTEŞEM misafirimiz İran Şahı ile zarif Kraliçe Süreyya, memleketimizden, kuyruklu bir yıldız ışıltısı ile, gözleri ve gönülleri arkalarından sürükliyerek, geçip gittiler...

Ankara, İstanbul. İzmir, Bursa, Karabük, Türk vatanının bahtiyar parçalarıdır. Ayak bastıkları her yerde, valiler, belediye reisleri, büyüklerimizden aldıkları emirlere uyarak, boya namına ne bulduları sa, al, yeşil, mavi, sarı, eski binaları, yıkık duvarları, köhne kapıları badana ettirdiler. Rüzgârla süpürülen yollar süpürgeden geçti, yağmurla yıkanan caddeler hortumlar, arazözler, bahçe kovalariyle sulandı. Kadınımızla, erkeğimizle, gencimizle, ihtiyarımızla bir bahar neşesi içinde coştuk, sokaklara döküldük...

Gazetelerimizin baş sayfalarında, Kraliçe hazretlerinin fotoğraflarına dalan gözler ne Bölükbaşıyı gördü, ne Karaosmanoğlunu!

Ziyaretleri ve ziyafetleri okumaktan, ne Hüseyin Cahit Yalçın'ı okumaga vakit bulabildik, ne Falih Rıfkı Atay'ı!

On bir gün, bir bayram, bir düğün, bir kına gecesi havası içinde geçti. Ne domatesin kilosu aklımıza geldi, ne marulun tanesi!

Muhalifler, D. P. iktidarının her yaptığı işi tenkit edebilirler: Erzurumda şeker fabrikası olmazmış... Pekiiy!.. Hirfanlı Barajı iktisadî değilmiş. Pekiiy!.. Dış ticaret açığımız, artık dilimin dönmediği bir sayıyı bulmuş... Pekiiy!.. Adliye Vekili üç Temyiz âzası ile on altı teminatlı hâkimi haksız yere emekliye ayırmış... Pekiiy!.. Üniversitelerimizin bağımsızlıkları çiğneniyormuş.. Pekiiy!.. Basın hürriyeti zincire vurulmak üzereymiş:: Pekiiy!.. Hepsine, hepsine, hepsine pekiiiiy!.. Ama, ya şu bayraklara bürünen şehir?.. Ya şu renkler ve ışıklar içindeki taklar?.. Ya şu caddelerden taşan kalabalık?.. Mektepler paydos, daireler tatil, tramvaylar, otobüsler, otomobiller durmuş!.. Yalnız şehrin havasını dolduran trampet sesleri, boru sesleri, alkış sesleri!..

Sayın muhalefet lideri İsmet İnönü'nden soruyoruz:

— Nasıl Paşam, bunu da beğenmediniz mi?..

Yalnız, her saadet gibi bu da geçti... Bu da bir tatlı rüya imiş, gördük ve yutkunarak uyandık!.. Şimdi, elimizde, yine eski, çatık kaşlı gazeteler, meşhur hayır söylemez gibi mırıldanıyorlar: İlâç yok, benzin yok, kalem yok, kâğıt yok, mürekkep yok!..

Ama, üzülmeyiniz, yakında, Hiltondaki yüzme havuzunun açılış törenine, başta Esther Williams olmak üzere üç, dört sinema yıldızı gelecekmiş. Nasıl olsa, millet on beş yirmi gün daha avundu demektir!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

HOKKABAZIN HOKKASI!..

EDİRNE MEBUSU CEMAL KÖPRÜLÜ D. P. DEN ATILDI!..

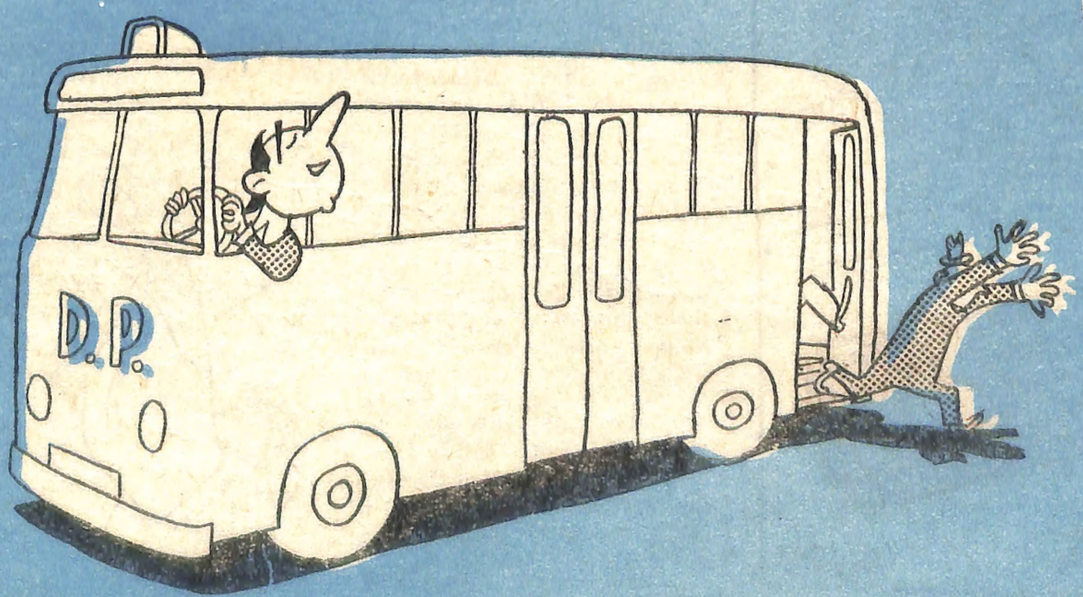

— Haydi Kurtuluş!..

(Nehar Tüblek)

Yüzme Havuzu

Gazetelerde bir haber: Hilton yüzme havuzu tamamlandı!

Ayol, büyük salonda, saat beş buçukta başlayıp yediye gelmeden biten bir piyano, bir keman dinliyerek içtiğiniz, tatsız, kokusuz, lezzetsiz, üstelik ılık çayın bardağı 675 kuruştu. Utanarak 100 kuruş garsona, sıkılarak 100 kuruş da paltonuzu, şapkanızı alan kıza takdim ettiniz mi, yekûn 875 kuruş!

Hele yanınızda bir de karınız, bir de kızınız varsa, hesap tamamdır: 2625 kuruş!

Ne o? çay içtiniz!..

Yüzmek için ayrıca havuza hacet var mıydı dersiniz?

LÜKS EKMEK

LÜKS nedir? Sözlükte karşılığı «şatafat, şatafatlı» diye yazılmış. Lüks hayat vardır. Lüks çorap, lüks kılık, lüks araba olur. Ama ekmeğin lüksü olur mu? Oluyor, olacak, yakında göreceksiniz.

Avrupaya gidip gelenler, hey kelden, san'attan, bayındırlıktan önce orada yedikleri ekmeği övüyorlar. Öyle ekmek ki, bizim ekmek dediğimiz maddeye al katık et.

İkinci Dünya Savaşından önceki yıllara göre hayat en az yüzde beş yüz, belki de yüzde bin arttı. Her şey, her şeyin fiyatı arttı. Yalnız ekmek fiyatları artmadı. Bu kadar hükûmetler geldi geçti, hiç biri, halkın ekmeği ile oynamağa cesaret edemedi.

Fırıncı patronlar uğraştı, değirmenciler didindi, ne yaptılar sa, gelip geçen hükûmetlerden hiç birini kandıramadılar, evet hiç birini.

Gün oldu küf kokulu ekmek yedirdiler, içinden sicim, halat, taş, cam, çivi, hattâ böcek çıkan ekmek yedirdiler. Eksik tartılı ekmek yedirdiler. Gün oldu, halkı fırın kapılarında saatlerce beklettiler.

Ne yaptılarsa ekmek fiyatını arttıramadılar. Belki de fırıncılar haklı idi. İğneden ipliğe, papuçtan şapkaya her şeyin fiyatı artar da, neden ekmeğin fiyatı artmaz? Haklı haksız hiç bir gerekçe ekmek fiyatlarının artmasına sebep olamadı. Belediyeler, bu işte titizdi. Hiç olmazsa halk, en yoksulu bile sıra sında bir kuru ekmek bulabilme liydi.

Her şeyin fiyatı arttı da, yalnız ekmek fiyatının arttırılmasından korkuluyordu.

Şimdi bu korku da kalmamış. Ekmek fiyatlarını arttırmak için bir hiyle bulmuşlar. Belki hiyle değil de, kitabına uydurmak.

Şişli'de bir fırın lüks ekmek çıkaracakmış. Ekstra ekstra undan yapılacak olan bu ekmekler gâyet zarif ambalâjlar içinde bir liraya satılacakmış.

Lüks ekmeğin gerekçesi mi? O da hazır: «Efendim, her şeyin lüksü olur da ekmeğin neden olmasın?»

İyi kötü, yerli yabancı bize her biçim, her düşünce, her moda önce Şişli'den gelir. Evet Şişli'den gelir, oradan kollara ayrılır, Aksaraya, Kasımpaşaya, Şehreminine doğru bütün şehri yalar, kaplar. Fokstrotu, çarlistonu, karyokası Şişli'den geldi. Randevu evi Şişli'den geldi. Mambosu Şişli'den geldi. Eyüp, Üsküdar, Samatya, ne öğrendiyse, hep Şişli'den öğrendi.

Dikkat!... Şimdi Şişli'den üzerimize yeni bir tehlike geliyor: Lüks ekmek tehlikesi... Hiç bir tehlike bu kadar korkunç olamaz.

Hayatta her şeyin lüksüne alıştık. İstanbulun en tanınmış randevucusunun lâkabı bile lüks bilmem ne hanım... Hele bir kere yol açılsın, Şişli'deki fırın lüks ekmek çıkarsın, Harbiye'deki, Taksim'deki ne güne duruyor? Bayezitte'kinin, Fatih'tekinin ondan nesi eksik?..

Lüks ekmek, bütün tehlikeleri de arkasından sürükleyecektir, veremi, ahlâk düşkünlüğünü, yoksulluğu, hastalığı...

Lüks ekmek nasıl olacakmış? Yumuşak, iyi undan, ve ambalâjlı. Bunun adı lüks ekmek değil, basbayağı ekmektir, bütün dünyada medenî insanların yediği ekmek. Her hükûmetin, her belediyenin ilk ödevi, hiç te lüks olmayan işte bu ekmeği vatandaşa yedirmektir. İlle halktan ayrı ekmek yemek isteyenler francalayı da beğenmiyorlar mı?

Hükûmetimize, Belediyemize hatırlatalım: İçtimaî adalet, havadan, sudan, ekmekten başlar. Bizde hava çoktan lüks olmuştur. Kenar mahallelerde, bodrumlarda, güneşsiz sokaklarda yaşayanlar bir yazlığı beş, on bin liraya satılan Büyükadanın, Yakacık'ın çam havasını alamazlar.

Su da lüks olup, kolonya gibi, esans gibi şişelere girmiştir. Kala kala bir ekmek kalıyor.

Zam mı yapacaksınız? Pek âlâ yapın... Bir kuruş, iki kuruş, bugün artık değeri kalmıyan isterseniz beş kuruş zam yapın, yani âyarlayın, ama lüks ekmek?... Hayır. Lüksün bu kadarına tahammülümüz yok!

B. E. N.

— **Gece olmuyor mu, yorgunluktan ölü gibi düşüyorum...**
— **Allah yardımcın olsun... Ne iş yapıyorsun?..**
— **Daha bulamadım ki... Arıyorum!..**

LÜKS EKMEK BİR LİRAYA SATILACAK... (Gazeteler)

— **Beş kuruşluk lüks ekmek ver hemşerim!..**

☆

Lâstik karaborsası devam ediyor!
(Gazeteler)

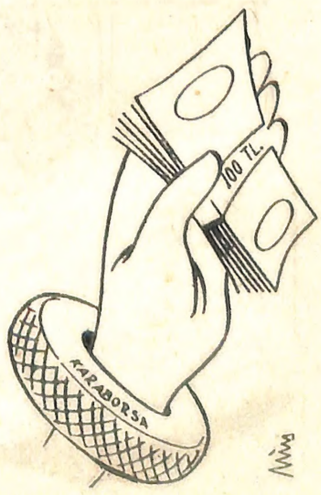

ALTIN BİLEZİK!..

AKBABA'nın Büyük Anketi

MUHTEKİRLERİ ÖLDÜRMELİ Mİ?..

Muhtekirlere ölüm cezası verilmesi yine son günlerin konusu haline gelmiştir. Halk hayat pahalılığından şikâyete başladığı her zaman, muhtekirlere ölüm cezası düşüncesi öne sürülür. Bu konuda çeşitli kişiler arasında açtığımız anketi aşağıda okuyacaksınız.

Seyyar satıcı, sırtındaki küfenin altında ezilmiş, yüzünden şıpır şıpır ter damlarken avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— Bayrampaşanın bah laaaa!... Züt ahıyor gabahlaaar!...

— Merhaba hemşerim...

— Meraba bey... Görpe hıyarım vaa...

— Alıcı değilim, sorucuyum.

— Sor beyim sor... Bazarlıh da paraynan değel a...

— Senin düşüncene göre muhtekirleri asmalı mı?

— Bu senin mâhtekir dediğin kim oluyo?..

— Muhtekir, yâni, yüz kuruşluk malı iki yüze satan... İki günde bir fiyatlara bindirme yapan...

— Ağnadım... Sözün gelişi cuvara kibi, irahı kibi, papur, çömendefer bilatları kibi...

Ben;

— Yok canım onlar değil...

Derken, o istimini almış, boyuna söylüyordu:

— Yoooh beğim, yoh!.. Benim eyle pola_tihaynan işim yoh... Ahlım ermez. Sen var Bölükbaşına, Garaosmangillere danış!..

Ben yanından uzaklaştım, sokak aralarından sesi geliyordu:

— Gabaaah!.. Züt ahiyor gabaaah!..

★

Fikret Beyin apartımanına da uğradım. Tanırsınız, Fikret Bey canım... Apartıman kapıcısı yazlıkta olduğunu söyledi. Fikret Beyin esaslı fikirleri vardır. Onun için, üşenmeden taaa Caddebostandaki villâsına kadar gittim. Eski tanıdıktır Fikret Bey, ama üç dört senedir beni tanımaz oldu. Her görüşümde kendimi hatırlatıyorum:

— Haaa... diyor, son zamanlarda öyle unutkan oldum ki... Neyse, işte o Fikret Beye gittim. O da ankete şu cevabı verdi:

— Asmalı... Asmalı kerataları... Namussuz herifleri asmalı. Ben senede yüz bin ton kadar hurda demir ihraç ederim. Monşer, kilo başında ancak beş kuruş kazanırım. Bu sabah kapıdan geçen heriften armut alıyordum, kilosu üç lira... Sen kaça alıyorsun? dedim. İki yüz elli, dedi... Beyim, benim gibi adam kiloda beş kuruş kazanırken, o herif elli kuruş kazanıyor... Bu herifi asmazsın da ne yaparsın?.. Tabii asmalı...

★

Yol üstü yazlık «Bizim Saz» bahçesine uğradım. Gündüz olduğu için, bahçede kimseler yoktu. Bahçe sahibi eski tanıdığımdır. Hâl hatır sorduktan sonra:

— Muhtekirleri asmalı diyorlar, sen ne dersin? diye sordum.

— Asmalıı, asmalı. Düşün kardeşim, düşün. O sırtında küfelerle mahalle aralarında dolaşan herifler yok mu? İşte onları asmalı. Dün şeftali alacaktım. Kaça dedim, iki lira, dedi. Bir de pazara çıkınca ne göreyim, 195 kuruş değil mi?... Beş kuruş deyip geçme kardeşim. Zaten, biz hep bundan, beş kuruşu, on kuruşu düşünmediğimiz için batıyoruz ya... On kilo şeftali satsa elli kuruş eder, yüz kilo satsa beş lira. Bir ton satsa elli lira... On ton satsa beş yüz lira... Asmalı bu herifleri,

★

Akşam bizim eve komşumuz Hüsamettin Bey misafir gelmişti. O gün yaptığım anketi, aldığım cevapları kendisine anlattım.

— Siz ne dersiniz Hüsamettin Bey? dedim.

— Bana kalırsa, asmamalı, dedi, asıl bizi asmalı, kurtulalım. Muhtekiri de dar gelirli yapmalı ki, ölene kadar çeksinler...

BAZI DAİRELERDE İŞ TAKİP EDENLERE MÜŞKÜLÂT ÇIKARILIYOR!..
(Gazeteler)

YAZILI!..

☆

BİR TEKZİP ÖRNEĞİ

Gazetelerde bazı öyle tekzipler çıkar ki, bu tekzibin, tekzip edilen haberle hiç bir ilintisini, ilişiğini bulamazsınız. Aşağıda bu çeşit bir tekzip örneği okuyacaksınız.

«Doğruluk Pazarı» sahibi Seyfi Dümen'den aldığımız bir açıklamayı aynen yayınlıyoruz:

«Muhterem gazetenizin 28 Nisan 1956 tarihli ve 999888 sayılı nüshasının birinci sayfasında «Memleket batıyor» başlıklı yazınızda 10002 plâka numaralı Şişli - Beyazıt tramvayının şoförü Abbas'ın Topkapı'da sekiz yaşında zavallı bir ihtiyarı çiğneyerek tramvayla beraber kaçtığı yazılı ise de;

Evvel emirde benim adımın Abbas değil Seyfi olduğunun, şoför değil bakkal olduğumun, hiç bir zaman plâka numaram olmadığı gibi, tramvay da kaçırmadığımın, vak'a günü Topkapı'da değil, Azapkapı'da dükkânımda bulunduğumun, gazetenizdeki havadisle ilgim olmadığı gibi, bilgim de olmadığının, o şahsın da ben olmadığımın Basın kanununun hükümleri gereğince ilk çıkacak nüshanızda aynı sütunlarda neşrini ve nişanlıma gazete muharriri olduğumu söylediğimden gazetenizde çıkacak bu tekzibimin altına imzamın iri puntularla yazılmasını rica ederim.

Bakkal Seyfi DÜMEN

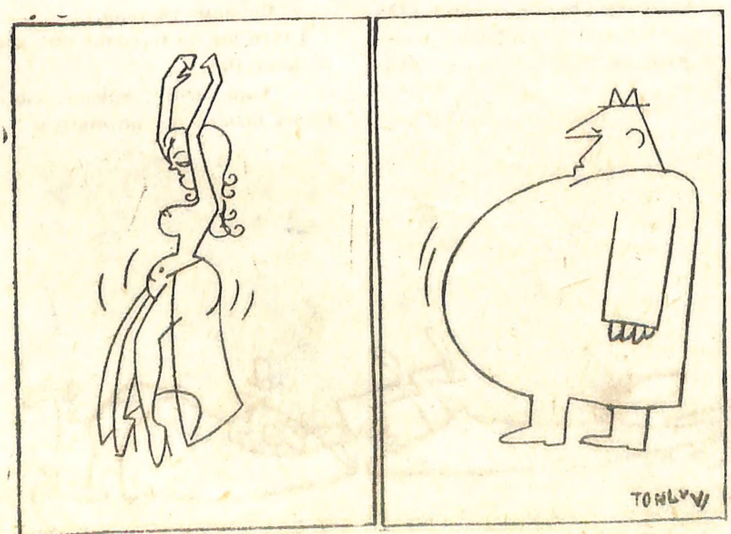

TİCARİ FİLM **SİYASİ FİLM!..**

Politikasız Kuyruk

«Kahve kuyruk, et kuyruk, gaz kuyruk... Hay Allah belâsını versin bu kuyruğun!..»
ADNAN MENDERES

— Merhaba Ali Bey, nasılsın?

— Merhaba Veli Bey, nasıl olalım, at kuyruğunda sinek gibi yaşıyoruz işte...

— Ne o yahu? Senin de mi kuyruğuna bastılar? Evde canını mı sıktılar. Sana dertleşmeğe geldim.

— Sorma Veli Bey, sorma... hayatta ya kuyruk olacaksın, ya buyruk...

Benim kız var ya... Geçende bir herif kuyruğuna takılmış, eve kadar geldi. Kızı istedi. Baktım herif kuyruklunun biri. Verir miyim? Anası tutturdu. Hazır bir yağlı kuyruk bulmuşken ille de verelim.

— Verseydin be Ali Bey...

— Efendim, nasıl verirsin? Herif kıl kuyruğun biri... Züppe... Sıçan kuyruğu bıyıklar, katır kuyruğu gibi saçlar... Hoş bizim kızın da ondan kalır yeri yok ya... Bir moda diye tutturmuş. O canım saçlarını «at kuyruğu» yapmış.

Aldım kızı karşıma, bu herifleri kuyruğuna takıp getirme, bir değil, iki değil, dedim. Kancık köpek kuyruğunu sallamayınca erkek peşine düşmez... Anası da nesi var, aslan gibi delikanlı demesin mi? Aslan ama kuyruğunu tramvay çiğnemiş...

Bizde dert çok Ali Bey, senin neyin var?

— Sorma birader. Şu belimden kuyruk sokumuma doğru, bir ağrı bir ağrı...

— Kuyruk yağı ile ov birader...

— Ovdum. Benim derdim yetmezmiş gibi bir de eve misafirler gelmesin mi? Şu bizim enişteler. Karı koca tam da bulmuşalr birbirlerini... Kılsızla kuyruksuz. Biz zaten eve zor sığıyoruz. Ev sahibi çıkaracak diye korkumuzdan kuyruğumuzu kısmışız. Bir de onlar... Kuyruklarına gelinlerini de takmamışlar mı? Hani fare sığamadığı deliğe, bir de kuyruğuna kabak bağlarmış... Hadi misafirdir dedik, hatır için içtik. Ben zaten az içerim. Ama bırakmaz. Israr ısrar... Ben fena olmuşum, tavus kuyruğu çıkarmıyayım mı?

— Eeee Veli Bey?..

— Derken Ali Beyciğim, zaten eskiden aramızda bir miras işi vardı. Dananın kuyruğu koptu. Benimki de göz kuyruğuyla beni süzüyor.

— Sonra?

— Sonrası, enişteye, senin zaten kuyruk acın var bende, dedim. Sen yalan söylüyorsun, hem de kuyruklu yalan, dedi...

— Canım biraz sâkin olsaydın. Uyuyan yılanın kuyruğuna basmamalı.

— Kendimi tutamadım. Kuyruğundan tutup attım dışarı. Yaa işte böyle. Edepsiz herif, kuyruğuna baka baka def oldu gitti.

— Sen bizi bırak şimdi. Senin kız ne dedi o meseleye?.

— Ne diyecek? Anası da kızı da kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp oturdular. Kız, ne yapayım ben, benim ne kabahatim var, yolda kuyruk gibi peşimde dolaşıyorlar diyor. Ama şimdi kuyruğu kapana sıkıştı, evden çıkarmıyorum. Senin terfi meselesi ne oldu Veli Bey?

— Yok canım... Eşek kuyruğu gibi ne uzuyorum, ne kısalıyoruz. Senin asmada bu sene koruk yok.

— Efendim, kuyruk sallıyan dedikleri kuşlar, dadandı, bir tane bırakmadılar. Eskiden bizim Kocabaş bahçeye ne kedi ne kuş bırakırdı. Hayvan kuyruğu titretince böyle oldu işte.

— Vah vah!.. Ali Bey gazeteler yazıyor, okudun mu? Kuyruklu yıldız geliyormuş.

— Kuyruklu yıldızı görecek halim mi var? Kuyruğuna teneke bağlanmış kedi gibi koş babam koş...

— Hadi bana müsaade Ali Bey...

— Ne o? Ne acelen Veli Bey?

— Efendim, it ite, it te kuyruğuna. Bizim müdür kuyruklu piyanosunu satacakmış, Hasan Beye söylemiş. O da bana söyledi... Ona müşteri bulacağım... Sonra da gaz almak için kuyruğa girmek lâzım...

— Yaaa... Gaz da bir dert... Biz Erzurumdayken gaz derdi yoktu. Kuyruklu Dağın odununu yakardık.

— Nedir o?

— Tezeğe öyle derler. Dur ben de kalkayım. Kahve dağıtıyorlarmış, kuyruğa girelim...

— Hadi iyi kuyruklar!..

— Teşekkür ederim, sana da Veli Bey...

●

MESLEK

Ayfer, ressamdır. Böyle olduğu için de, halâvetli ablasiyle birlikte, hemen her serginin açılış günlerinde bulunur. Ve tabii gazete fotoğrafçıları, «bir tabloyu seyrederken» ikisinin resimlerini çekerler.

Geçen gün, zengin bir fabrikatöre takdim edildi. Adam:

— Küçük hanımı tanıyorum galiba... dedi. Siz modelsiniz, değil mi?

— Hayır.. diye kekeledi Ayfer. Nerden hükmettiniz?

— Bilmem... Gazetelerde her vesileyle resminize rastlıyorum da!

●

YANİ?

Kapı çalındı. Biri gelmişti. Çocuk annesine sordu:

— Kimmiş gelen?

— Babanın patronu...

Yavru bir an tereddüt etti, sonra hayretle:

— Yani, dedi, babam senden başka birini daha mı dinliyor?

DELİDİR...

BİR vatandaş gazetelerden birine, sokak gürültüsünden şikâyet eden bir mektup göndermiş. Bir makamın, bu şikâyete verdiği cevabı gazete yayınlamış:

«Şikâyet mektubunu yazan şahıs sinir hastasıdır. Kulağına sesler gelmektedir. Kimseye zararı olmadığı için hakkında bir şey yapılmamıştır.»

Gazeteye bu cevabı gönderen makamın samimiliğinden, doğruluğundan hiç şüphe etmiyoruz. Yalnız bu yol, bütün resmî makamlar tarafından öğrenilirse gazetelerdeki şikâyet mektuplarına gelecek doğrulama, açıklama, yalanlama mektuplarını düşünmekten de kendimizi alamadık.

★

LÂĞIMLAR TEMİZLENMELİ

Mahallemizin bütün evlerinin lâğımları sokağa döküldüğünden, pis kokudan evlerimizde oturamaz hale geldik. Beş senedir, bütün mahalle halkının durmadan yaptığı şikâyetlere resmî makamlar, «bu kadar zamanda hâlâ bu kokulara alışmadınız mı?» cevabını veriyorlar. Burnumuzun direği kırıldı. Bu ne biçim demokrasidir? **(Hüviyet mahfuzdur)**

GELEN CEVAP

Muhterem gazetenizin 13 mayıs tarihli sayısında şikâyet mektubunun altına imza atamıyacak kadar medenî cesareti olmıyan vatandaşın şikâyetini inceledik. Neticede şu kanaate vardık ki, adresi ve hüviyeti sizde mahfuz vatandaş bir sinir hastası olup, on senedenberi burnuna kokular gelmektedir. Zararsız bir sinir hastası olduğu için kendisini şimdilik tımarhaneye yollamak lüzumunu duymadık. Mezkûr mahalle ve sokağın mis gibi koktuğunu tavzih ederim. **Yanca Vâlisi**
Falân

KİMSE KİMSEYİ ELLEMESİN

Ben, altmış iki yaşında, beş çocuk ve on beş torun sahibi ihtiyar bir kadınım. Tramvaylarda, vapurlarda, otobüslerde rahat vermiyorlar.

İtiştirip kakıştırdıkları yetmiyormuş gibi oramı, buramı çimdiklıyorlar. Kaç terbiyesiz herifi suç üstü yakaladım,

— Utanmıyor musunuz? Ayıp değil mi? dedim. Bana,

— Çok affedersiniz, kalabalıkta belli olmuyor, sizi genç zannettik, dediler. Lütfen gazetenizde yazın da, kimse kimseyi ellemesin. Bu ne biçim demokrasidir? Otobüste, tramvayda, tünelde rahat seyahat edemiyecek miyiz?

(Hüviyeti mahfuzdur)

CELEN CEVAP

Muhterem gazetenizin «dert dinleme sütununda» nakil vasıtaların da ellenmekten şikâyet eden, hüviyeti ve adresi sizde mahfuz kadının dokuz senedenberi sinir hastası olduğunu, vücudüne yabancı cisimler değdiğini zannettiğini, fakat kimseye zararı olmadığı için akıl hastahanesine kapatılmadığını bildirir ve yabancılar tarafından ellenmek istenmiyenlerin hususi araba almalarını veya yayan gitmelerini tavsiye ederim.

Hanya Kaymakamı

BİR BİÇİME GİRMELİ

Bahar gelince valimizin emriyle cadde üstündeki dükkânlar, kapılar, duvarlar badana edilmektedir. Zaten on katlı apartımanın yanında bir gece kondu dar sivri bir binanın yanında geniş yapılar, tarihî âbidelerle şehrin biçimsizliği yetmiyormuş gibi, bir de bu renk renk badanalar şehri büsbütün çirkinleştirmektedir. Bu şehri bir biçime sokmalı ve hep bir renge boyamalıdır. Bu ne biçim demokrasi? Bu alaca bulaca renklerden gözlerimiz rahatsız oluyor?

(Hüviyeti mahfuzdur)

GELEN CEVAP

Tiyatroda fıstık yerken, fıstığın konulduğu kese kâğıdının muhterem gazetenizin geçen senenin 20 mart tarihli sayısı olduğunun farkına vardım. Pek muhterem gazetenizin «Bir kulağımdan girdi bir kulağımdan çıktı» sütununda şehrin biçimsizliğinden şikâyet eden adresi ve hüviyeti sizde mahfuz vatandaşın yirmi senedenberi akıl hastası olduğunu, gözüne hayal göründüğünü, fakat şimdiye kadar kimsenin gırtlağına sarılmadığından tımarhaneye atmadığımızı bildiririm.

Mısır Çarşısı Bekçisi
Feşmekân

TADI TUZU KALMADI

Kahvelere nohut karıştırılıyor. Süte su koyuyorlar. Sular temiz değil. Yağlar hiyleli. Ağzımızın

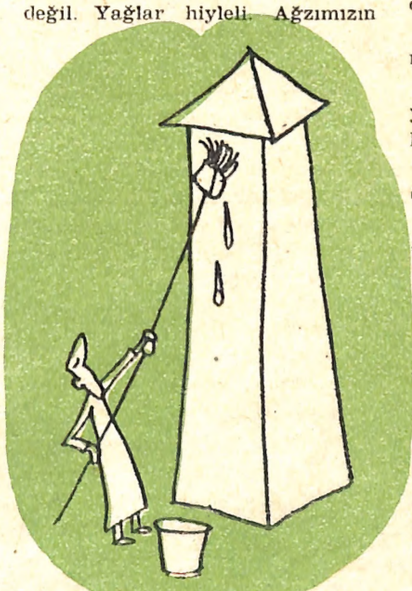

tadı tuzu kalmadı. Bu ne biçim demokrasidir? Gıda maddeleriyle ilgilenen bir trafik memuru yok mu? **(Hüviyeti mahfuzdur)**

GELEN CEVAP

Muhterem gazetenizin geçen günkü sayısında gıda maddelerinden şikâyet eden vatandaşın, yapılan tahkikat sonunda on senedir deli olduğu ve ağzına bozuk tadlar geldiği anlaşılmıştır. Ağzımızın tadının tuzunun yerinde olduğu-

nun bilinmesini ve bu tekzibimizin aynı sütunda, aynı punto harf ve aynı renk mürekkeple neşrini rica ederim. **Yakın Doğu Vâlisi**
Filân Fıstık

BÖYLE ŞEY OLUR MU?

Dört sene önce verdiğim dilekçeme bugüne kadar cevap alamadım. Gidip soruyorum,

— Kaybolmuştur, diyorlar. Tekrar istida yazıyorum,

— Biz seninle mi uğraşacağız, yoksa dalga mı geçeceğiz? diyorlar.

— Dört sene oldu, artık yeter! diyorum,

— Acelen ne? Patlamadın ya!.. diyorlar.

Bu memlekette demokrasi yok mu? Bu ne biçim iştir?

(Hüviyet mahfuzdur)

GELEN CEVAP

Muhterem gazetenizin beş sene önceki bir sayısında çıkan «Böyle şey olur mu?» başlıklı vatandaş şikâyetine, gazeteler bizim vilâyete geç geldiği için, bugün bir arkadaş gösterdiği için ancak mutalı olabildim. Yaptığımız tahkikat sonunda, hüviyeti ve adresi sizde mahfuz vatandaşın sinir hastası, akıl hastası ve deli olmadığı, düpedüz bir muhalif olduğu şikâyetinden anlaşılmıştır. Vatandaş şikâyetinde tamamen haklı olduğundan kendisine hakkının verilebilmesi için adresinin ve hüviyetinin tarafımıza bildirilmesini, ancak bundan sonra kendisinin müdüriyette sorgusu yapıldıktan ve bir müddet istirahati temin edildikten sonra icap eden yere sevkedileceğini bildiririm. **Fizan Vâlisi**

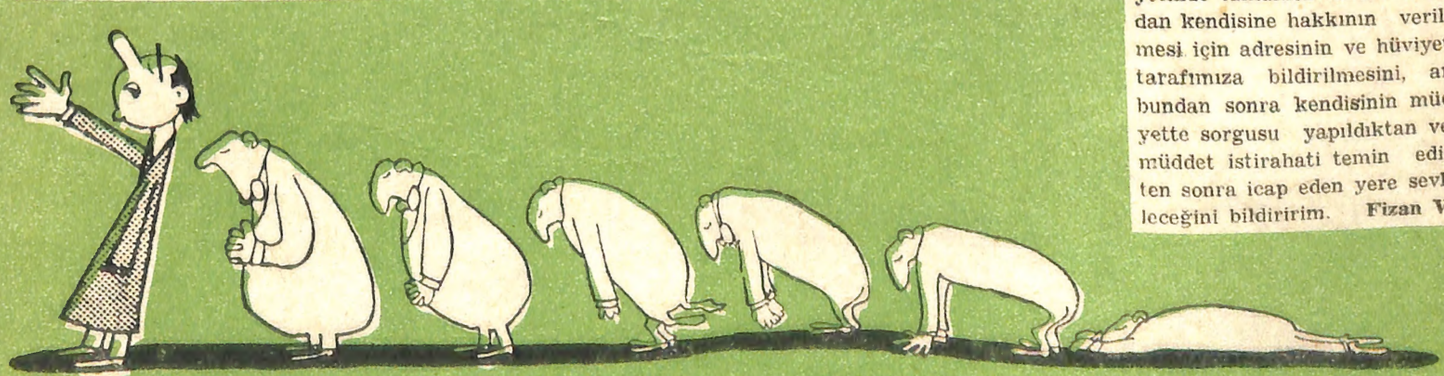

Menderes — Kopsun o kuyruk!..

Bayan Rehber Turist Gezdiriyor

Rehber kursunu bitirmiş bir genç kız, İstanbula gelen ve ayni gün dönecek olan ikisi kadın, dördü erkek altı yaşlı turisti gezdiriyor.

YENİ Camiden çıkan turistler le bayan rehber bir taksiye bindiler. Sultanahmette ara badan indiler. Bayan rehber türistlere camii göstererek anlatmağa başladı:

— Burası Sultan Hamid camii.. Burasını yaptıran Sultan Hamid...

Turistlerden en uzun boylusu, elindeki «Guide» e bakarak:

— Sultan Ahmet Mosk.. dedi.

Ukalâ turistlere gittikçe kızan bayan rehber:

— Sultan Ahmet, Sultan Hamid... Hepsi bir, dedi. İşte burasını o yaptırmış...

— Bu nedir?

Turistler Dikilitaşı gösteriyorlardı. Bayan rehber:

— Bu, dedi, eski Mısırlılar zamanında kral Faruk'un dedesi tarafından Sultan Ahmed'e hediye olarak gönderilen taştır. O zaman da şimdiki gibi kâğıt sıkıntısı varmış. Daha yeni Türkçe de icat edilmediği için, Kral Faruk'un dedesi, bu taşın üstüne Sultan Ahmede mektup yazmış. Taşın üstünde gördüğünüz bu kuş resimleri posta güvercinleridir.

Tekrar arabaya binip Yerebatan sarayına geldiler. Bayan rehber, Yerebatan sarayını turistlere anlatmağa başladı:

— Burası, gördüğünüz gibi su ile doludur. Tabiî burasının yüzme havuzu olduğunu anladınız. Sultan Deli İbrahimin kırk karısı burada yüzermiş. Padişah bu havuzda hususî olarak yetiştirdiği balıklara altın atarmış. Ahlâk zabıtası basmasın diye de havuzu yerin altına, gizli yerde yapmış.

Bu hikâye turistlerin hoşuna gittiği için gülmeğe başladılar. Domates yanaklı turist:

— Türklerin sonradan cami yaptıkları Bizans kilisesi nerede? diye sordu.

Münasebetsizlik olursa bukadar olsun. Bereket versin bayan rehber çok hazır cevaptı.

— O çoktan istimlâk edildi, dedi..

Arabalara binip Çenberlitaş önüne geldiler. Bayan rehber:

— Bu taş, dedi, çok sağlam bir taştır. O kadar sağlamdır ki, senelerdenberi yıkılacak duruma geldiği, biz de tamir etmediğimiz halde bir türlü yıkılamıyor.

Turistler:

— Bu bir âbide midir? diye sordular.

Bayan rehber:

— Evet, dedi, memleketimizin kalkınmasını temsil eden bir âbidedir.

Çenberlitaşın dibinde elli kadar köylü bekleşiyorlardı. Üstleri başları yamalı, perişan, ayakları bir kısmı yalınayak, bir kısmı lâstikli, çarıklı idi. Bunlar inşaat işlerinde çalışan, burada iş bekleyen işçilerdi.

Turistler:

— Bunlar kimler?..

Diye sordu.

Bayan rehber:

— Bunlar, dedi, Çenberlitaşın muhafızları.

Bu taşı beklerler. Eğer Çenberlitaş yıkılırsa yoldan gelip geçenler ezilmesin diye bunlar burada durur. Taşı tutacaklar...

— Neden böyle giyinmişler?

Bayan rehber:

— İzci kıyafeti, dedi, bunlar izcidirler de... Tatbikat yapıyorlar.

Beyazıt meydanına gelmişlerdi.

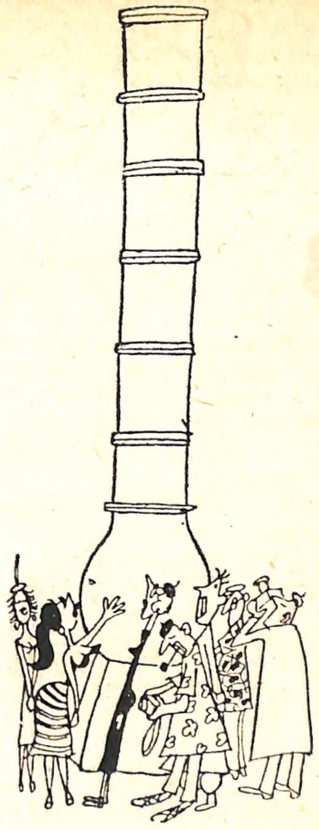

Turistler Beyazıt kulesini gösterdiler. Bayan rehber:

— O mu? dedi, o şeydir,.

Teçhul asker âbidesi dese fazla büyüktü.

— Orası, bizdeki minarelerin en büyüğüdür. Sultan... Sultan, Sultan... Sultan şey, Sultan Şemsettin buraya bir cami yaptıracaktı. Önce minaresini yaptılar. Minare o kadar büyük oldu ki, bu minareye göre cami yanında küçücük kaldığından camii yıktılar. O sıra da Sultan Şemsettin de İsviçreye harp açtığından cami yapılamadı.

Oradan yine arabaya binip Beyazıt - Aksaray yolu üzerindeki Patrona Halil hamamına geldiler. Bayan rehber, nasıl olsa turistler soracağına göre, kabadayılık bende kalsın diye, onlar sormadan söylemeğe başladı:

Burası demin minaresini gös terdiğim Patron Alibey camiidir. Patron Ali, Sultan Selim zamanında hamam tellâkları sendikasının başkanı idi. Tellâklar padişaha, mademki memurlara beş maaş ikramiye veriyorsun, biz de zam istiyoruz, dediler. Padişah Demokrat Partili olduğundan «Sizin ne haddinize? Zammı ancak ben yapabilirim!» dedi. Kızdığı için Pat ron Ali beyi küçülttü, küçülttü, o kadar küçülttü ki, Patron Ali bey kayboldu.

Turistler:

— Ayasofya camii nerede?

Diye sordular.

Bayan rehber:

— Şimdi geliyoruz, dedi.

Bayan rehber artık yorulduğu için önüne gelen ilk camiye Ayasofya diyecekti.

Aksaraydaki Valde camiini gös terdi:

MARTİNE CAROL TÜRK ERKEKLERİNİ GÜZEL VE SPORTMEN BULDU.. (Gazeteler)

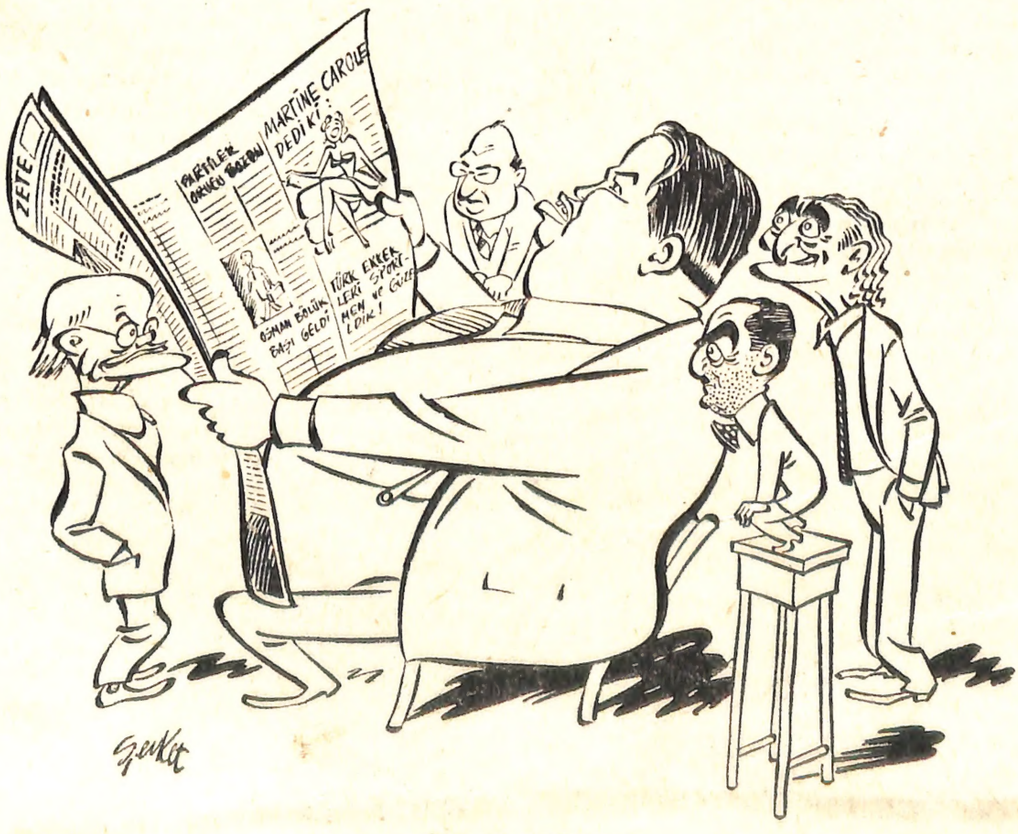

— Bak, bizi beğenmiş!..

— İşte Ayasofya, dedi, Kanuni Sultan Fatih Beyazıt Mehmet İstanbulu Bizanslılardan alınca bu kiliseyi cami yaptı.

Turistler ellerindeki rehberlere, resimlere bakıp itiraz ettiler:

— Bu Ayasofya değil...

Bayan rehber:

— Haaa... Anladım, dedi, siz Büyük Ayasofyayı soruyorsunuz.. O başka... Burası Küçük Ayasofya...

Dönüş saatleri geldiği için turistler, bayan rehbere teşekkür edip, gemilerine gitmek üzere ara balarına bindiler.

Röportajcı

●

Basın Gecidi

DÜNYA

İsrail gezisini anlatan Falih Rıfkı Atay, sekiz yılda hârikalar yaratan Yahudilerin modern köyleri arasında bir Arap kabilesi ve onun şeyhi için de insana binbir gece masallarını hatırlatan şunları yazıyor:

«İşte çöl yolunda yepyeni bir İsrail köyünün karşısında Şeyh Süleyman!» Tevrat devrinden kalma çadırları. Yahudiler bunları göçebelikten kurtarmak için âdeta küçük bir göl yapmış lar. Bedeviler suyu tükenmeyen gölü görünce konmuşlar. Fakat hepsi bu. Hal, yine eski hal. Buick arabalı şeyhten başkasında hayat yine o hayat. Güney Afrikadan 1946 da gelip Şoval köyünün bahçelerini ve ziraat tesislerini kurmuş olanların kar şısında Şeyh Süleyman bir turizm cazibesi.

. 37 kadın boşamış, 39 kadınla evli. Ona kalan bu şöhret saltanatı. Bir gün çeşme başında yetişmişçe bir kız görür. Beğenip almak ister. Kız:

«— Babam vermez ki...» demesi üzerine:

«— Baban kim?» diye sorar.

Kız ne cevap verse beğenirsiniz:

— Şeyh Süleyman!

Boşadığı ve unuttuğu kadınların birinden olma kendi kızı!»

●

1956
Togo Karikatür Albümü

Basının olduğu kadar Akbabanın da emektar karikatüristi Togo'nun en güzel eserlerini bir araya toplayan nefis albümü bir çok seçme ve güzel mizah yazılariyle süslü olarak çıkmıştır. Okuyucularımıza tavsiye ederiz.

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

FECİ BİR EVLENME!

BİZİM doktor Hilmi, uzun zaman çile çekmiş bir vatandaştır. Bir doktor için uzun veya kısa, çile çekmek ne demektir, bilirsiniz. Yahut bilmezsiniz; o takdirde söyliyeyim: Mahrumiyet bölgelerinde hükûmet doktorluğu...

İşte bizim doktor Hilmi de, meselâ İspir kazasında, uzun zaman hükûmet tabipliği yapmıştır. Belki çoğunuz bu kazanın neresi olduğunu dahi bilmez. İlkokuldaki çocuklarınıza sorun: Öğretmenleri maşallah hafız yetiştirir gibi belletiyorlar.

Doktor Hilmi, o devirde başından geçen çok ilgi çekici (!) bir vakayı şöyle anlattı:

— Malûm ya, hükûmet doktorlarının belli başlı vazifelerinden biri de evlenecek gençlere sağlık raporu vermektir. Ağız alışkanlığiyle yanlış söyledim: Onları muayene etmektir. Günün birinde, hükûmet tabipliği makamıma bir genç köylü ile bir kız geldi. Kızın dişi tayfasından olduğunu ancak kıyafetinden şavulladım tabii. Çünkü burnunun ucuna kadar örtünürler o taraflarda. Bunlar evleneceklermiş. Muayeneleri gerekiyormuş. Makamı tababet kerpiçten ibaret tek bir yer odası olduğu için, delikanlıya:

— Sen çık da, kızı bir muayene edelim, dedim.

Arkamızda hükûmet otoritesi olmasa, acaba köylü delikanlısı dışarı mı çıkardı?

Neyse, çıktı. Kızı şöyle bir yokladım. Turp gibi, herhangi bir arızası yok... Onu yolladık, oğlanı çağırttık. Vâki olan muayenesi neticesinde merhumun hâlen malûl bulunduğu meydana çıkmakla defnine, pardon, evlenmesine ruhsat verilemiyeceğini, bıyıklarımı sıvazlıyarak kendisine tebliğ ettim. Sözüm dinlensin, sahiden doktor olduğuma inansınlar diye bıyık da bırakmıştım. Lâkin buna rağmen, delikanlı tebligatımdan birşey anlamadı:

— Sen evlenemezsin ahbap... dedim. Bana muhtarı gönder de ona anlatayım...

İspir'in içinden değil. Şohti kö

yündendiler. Ertesi gün muhtar geldi:

— Muhtar, dedim, vaziyet bu... Dün gelen çocukta hastalık var. Tedavi görmesi lâzım. Katiyyen bu halde evlenemez... Ruhsat veremem...

Muhtar da sakalını kaşıyarak gitti.

Ertesi gün gelin namzediyle müstakbel damat, yine sökün ettiler. İkisi birden ellerime yapıştılar:

— Amanın tohtur beğ, ne olursa senden olur... Bu evlenme olmazsa irezillik olur.

— Lâf anlamaz mısınız siz? diye kestirip attım. Olmaz bu iş. Olmaz dedik, olmaz işte.

— Amanın ne istersen virelim...

— Höst, haltetme bakayım...

Bu sefer gelin namzedi beni yumuşatmağa çalıştı:

— Aman tohtur, iki gozüm tohtur... Ahan ne zamandanberi herkes hazırlandı. Bütün köylere haber salındı. Döğün gelicek haftaya denildi. Şincik, nasın olmaz diriz? Gözüğü sevem tohtur, gel bağa izin vir...

— Sizin lâf anlıyacağınız yok. Muhtarı yollayın bana onunla konuşayım...

Ümit içinde gittiler. Ama ertesi gün muhtar görünmedi. Daha ertesi gün yine görünmedi. Bende de başka iş güç pek olmadığı için, bunların haliyle oyalanıyordum. Bayağı meraklanmağa başlamıştım. «Ulan» diyordum kendi kendime (tabii bukelimeyi kullanmı-

— Ne tarafa göç ediyorsunuz bö
— Şişliye Beyceğizim... Kibar g

e?
nolara gidip gelmek güç oluyor da!..

yordum), «bunlar imam nikâhı kıymağa kalkarlarsa canlarına okurum... Sıhhî mazeret varken imam da, müftü de onları evlendiremez.

Sonra unuttum galiba. Aradan bir zaman geçti. Bir gün baktım, bizim hükûmet tababetinin kapısı açıldı. Temiz pak, iri kıyım bir delikanlıyla arkasında bir genç kadın içeri girdiler.

— Gelin bakalım, dedim, siz de mi nikâh izni istiyorsunuz yoksa?

— Yoh, dedi genç adam, biz evleniverdik bile...

Arkasındaki kadın ilâve etti:

— Evlendik de, hani el öpmeğe geldik...

Kadının sesini tanıdım:

— Ay, sen misin? diye sordum. Aferin, demek o hasta delikanlıyla evlenmedin. Söz dinledin ha? İyi ettin. Yine de daha iyisini seçmişsin. Baksana, arslan gibi ağan var maşallah!

Bir an ikisi de sustular. Sonra, damat elime yapıştı:

— Gusura galma tohtur, dedi. Ben köyde çiftteydim, gelemedim de, muayene için gızı bizim emmi oğlu Hüseyin getirdiydi. Sana diyememiş cesaret edip. Gusura galma. Evlenecek olan zaten bendim. Aha, istersen şinci muayene et...

HAFTANIN ŞAKALARI

ELBETTE BAĞIRMAZ

Aktör Behzat anlattı:

Bir Anadolu turnesinde, rol icabı, karşımdaki beni bıçakladı. Yere düştüm. Gık demeden öldüm. Ama sahnenin iyice ön tarafındaydım. Ben düşerken salondan biri seslendi:

— Ulan inek, imdat çağırsana..

Yanındaki, bilgiç bilgiç izah etti:

— Sus be... Bağırmasın diye para veriyorlar herife...

NE OLSA AÇACAKTIM

Telefon çaldı. Hayriye Toprak açtı. Bir ses:

— Alo? diye sordu. Kâmuran bey orada mı?

— Hayır efendim, yanlış.

— Ya... Özür dilerim hanımefendi. Rahatsız ettim...

Hayriye Toprak telefonu kapadı:

— Ehemmiyeti yok beyefendi.. Nasıl olsa zil çalıyordu, açacaktım...

O BAŞKA O BAŞKA

Cannes film festivalinde Picasso hakkında da dökümanter bir film gösterilmişti. Lâkin resamın eserleri perdede iyi canlandırılmamıştı. Biri:

— Güzel değil.. deyince Picasso sordu:

— Film mi, resimler mi?

— Resimler...

— Tabii güzel olmaz. Ben ressamım, sinema yıldızı değilim ki..

O ZAMAN BAŞKA

Şimalî Anadoluda bir bölgeyi teftiş ediyordu. Köylülerle beraber. Her taraf çoraktı, dehşetli surette. Tek bir dikili ağaç yoktu.

— Burada bir şey yetişmez mi? diye sordu.

— Hayır efendim... Biz buralarda doğduk büyüdük. Daha tek bir ot görmedik...

— Peki, dönüşte yere biraz buğday filân ekelim, bakalım tutacak mı?..

Ayni köylü, duraladı:

— Ha, dedi, ekerseniz, o başka. Belki tutar...

ALIN TERİ...

Üç sene olmuştu. Sevdiğim bir arkadaştı. Nasıl sevmem, fakirlik günlerimizde sefaletimizi dostçasına bölüşmüş tük. Bir simidi, ikimiz bir bardak çayda ıslatır yerdik. Bana eski bir pardesü vermişti. Pantalonum, ceketim delik deşik olduğu için, bütün bir yaz sıcağında o kalın pardesüyü sırtımdan çıkaramamış, kaplıca musluğu gibi zırıl zırıl terlemiştim. Bana, bir okul arkadaşım, al şu parayı da bir iş yap, diye iki bin lira vermişti. Bütün hayatımda iş denen şeyi beceremediğim için, iki bin lirayı götürüp onun avucuna bırakmıştım. O kendisini müthiş, eşsiz bir iş adamı görürdü. Onu benden önce tanıyanlar da öyle söylüyorlardı. İstanbulun karaborsa kralıymış. Emri altında kırk elli karaborsacı çalışırmış. Günde temiz para bin, iki bin lira kazanırmış. Sonra bir tersi dönmüş, meteliksiz kalmış. Benim de huyumdur, nerde tersi dönenler, nerde mirasını yiyip meteliksiz kalanlar varsa, onları arayıp bulur, onlarla arkadaş olurum.

Ben onu tanıdığım zaman, belki üst üste on defa iflâs etmişti. Artık öyle yüzsüz olmuştu ki, bir alacaklısı karşısına çıkıp parasını istese, kovardı. Ama hiç bir zaman zengin olmak ümidini kaybetmedi.

İnsanın işi ters gitti mi gider. Bir eski okul arkadaşımdan alıp verdiğim iki bin lira da onu düzeltmedi. Bu başarısızlığı ne ben onun başına kaktım, ne de o bana dostluğunu esirgedi.

Sonra ben o iki bin liranın ödeyebildiğim kadarını üç beş, o eski arkadaşıma ödedim.

Araya pek çok olaylar girdi. Dostluğumuzun arası soğudu. Birbirimizi kaybettik.

Geçende başka bir arkadaşla konuşurken söz döndü dolaştı, ona geldi:

— Şimdi görme onu, dedi, zengin oldu.

— Deme yahu...

— Vallahi... Günde bin liraya para demiyor.

— Hadi canım.

— Hususi arabası var, şoförü var.

— Nasıl oldu?

— Basbayağı oldu işte. Bir telefonda, gün oluyor on bin lira kazanıyor.

— Alay ediyorsun...

— Bir han yaptırdı, bir de apartıman yaptırıyor.

İnsanın bir türlü inanası gelmiyor. Üç senede bütün bunlar nasıl olur? Ben gece gündüz çalışıhyorum, bodrum katındaki evimin kirasını doğru dürüst veremiyorum. Bir de üstelik;

— Ne kadar eski borcu varsa ödüyor, demesin mi?

Aklıma şu bizim eski hesap geldi. Kendisine bir mektup yazdım. «Belki hatırlarsın, dedim hani şu...»

Hatırlamış. Bir adam gönderdim, parayı verdi. Kendisiyle telefonda konuştuk.

— Sen neye bana hiç gelmiyorsun? dedi.

— Yahu, dedim, ben zâten uğursuzun biriyim. Kendime faydam yok, sana bâri zararım dokunmasın.

— Eskiden geliyordun, dedi.

— Eskiden sen de benim gibi meteliksizin biriydin, dedim, kaybedecek neyin vardı?

Çok ısrar etti. Kalktım gittim. Perşembe pazarında büyük bir handa beş altı odalı yazıhane tutmuş. Kapısının üzerinde «Alın teri - İthalât, ihracat, komisyon işleri» yazılı. Beni gayet iyi karşıladı. Arabasına bindik, öğle yemeğini yedik. Başka bir ticarethanesi daha varmış. Onun da adı «Alın teri ticaret evi».

— Aman birader, dedim, üç sene içinde bütün bunları nasıl yaptın?

En azından bir altmış bin lira olan arabayı gösterdim:

— Ya bu?

— Alnımın teriyle, dedi.

Sonra beni kendi hanına götürdü. Onun da kapısında «Alın teri hanı» yazılı. Bir han daha yaptırıyormuş, adı «Küçük alın teri hanı».

Akşam üzeri, yine otomobili ile apartımanına götürdü. Şaşırdım, kaldım. İkişer daireli sekiz katlı bir apartıman. Her dairede altı oda var. Kapıdan girerken başımı kaldırıp baktım; «Alın teri apartımanı» yazıyor. Artık dayanamadım:

— Bana bak, dedim, sen bu ticarethanelerinin, hanlarının, apartımanlarının isimlerini değiştir.

— Neden?

— Değiştir işte...

— Ne koyayım?

— «İdrar ticaret evi», «Büyük idrar hanı», «Küçük idrar hanı» «İdrar apartımanı koy.

Tekrar:

— Neden? diye sordu.

— Neden olacak ulan, dedim, yalnız alnım değil, koltuk altım terliyor, imanım gevriyor, hâlâ bir ev kirasını veremiyorum. Senin alnın Karakulak suyunun menbaı olsa üç senede bu kadar terlemez be!.. Seninkisi alın teri değil, sidik... Durmadan fıçı fıçı bira içsen, üç senede ancak bu kadar idrar gelir insandan...

Allahaısmarladık, demeden ayrıldım. Daha alacağım beş yüz lira var. Adam göndersem acaba verir mi? Eğer vermezse yandım. Beş yüz lirayı çıkarmak için daha böyle elli yazı yazmam lâzım gelecek. Epiyce alnım da altım da terliyecek demektir.

ATEŞ-SİN

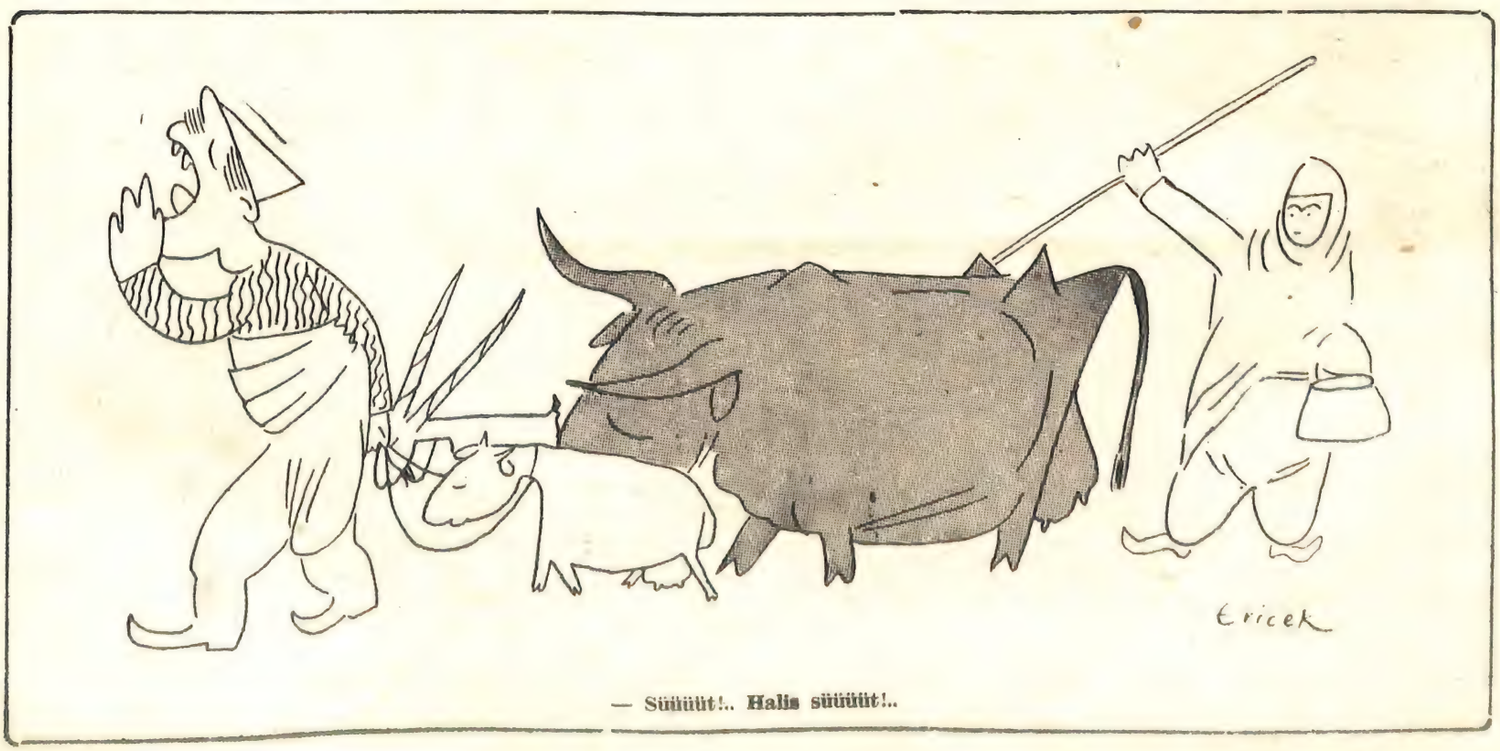

— Süüüüt!.. **Halis süüüüt!..**

Sedadnury

EVVELKİ sayımızda, Türk karikatürcülüğünün eski üstadlarından Sedat Nuri'ye ait örnekleri tamamlamış ve geçen hafta Beberuhi isimli mizah gazetesinden bir kaç nümune vermiştik. O karikatürlerde imza yoktu. Kim çizmiş? Bilmiyoruz. Fakat imzadan başka bir şey daha yoktu. Karikatürlerin altında Kelime!.. Bunlar, şimdi dünyada ve bizde moda olan yazısız karikatürün ilk örnekleriydi.

Beberuhi'nin bu imzasız ve sözsüz karikatürlerini neşrettikten sonra elimize, Sedat Nuri merhumun son eserlerinden bazıları geçti. Sanatkârın şahsiyeti hakkında, okurlarımıza ve genç nesile tam bir bilgi vermiş olmak için bu sayımızda üstadın kemal devrine ait bu son örnekleri de veriyoruz.

Sedat Nuri, hiç şüphe yok, çizgileri yerli ve fırçası kuvvetli bir ressam - karikatüristti. Gümüş saçlı, genç ve güzel başı hâlâ gözlerimizin önündedir. Meşrutiyet devrinin bazı günlük gazetelerinde çıkmış zarif ve zeki karikatürlerini bu gün bile hatırlıyoruz: Fuat Köprülüyü, tahta bir at üstünde canlandıran «Son Köprülü Turan seferinde» isimli zarif eseri, o günlerde çok beğenilmişti.

Aziz hâtırası önünde kalemlerimiz ve fırçalarımızla beraber baş eğeriz.

Gelecek sayımızda: Üstad Ramiz.

□□□

PATLICAN HİKÂYESİ :

Eski saraylı — Efendimiz beni kendi imamma vermişti... Öyle güzel, öyle güzeldim ki, adamcağız duvağımı açar açmaz bayılmıştı..

Diğer bayan — Desene saraylı hanımcığın, hem hünkârbeğendi, hem imambayıldı!..

AĞIR CEZADA :

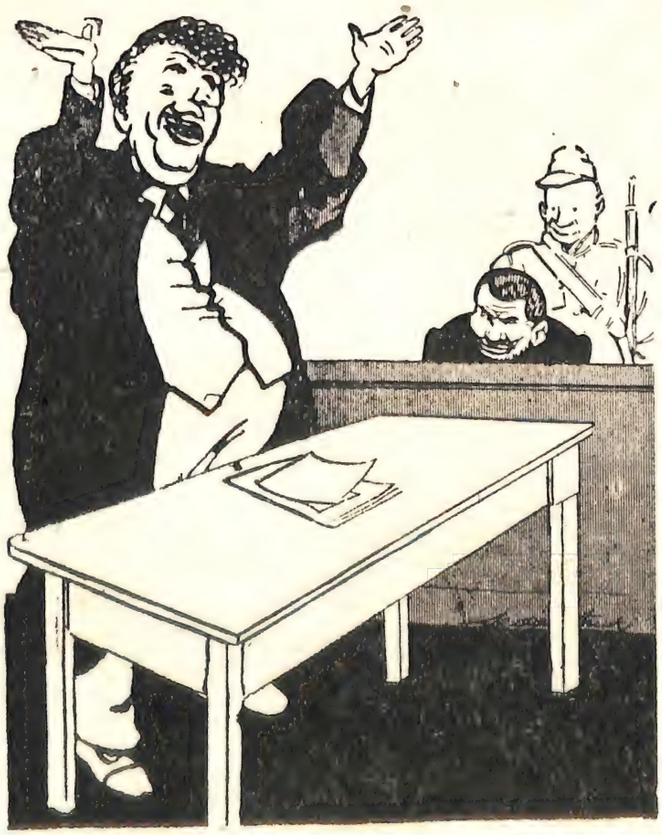

Avukat — Bay müddeiumumi unutmasın ki, biz katilsek, maktülün de eceli gelmişti, işte esbabı muhaffife!..

— Kuzum Anber Ağa, doğru söyle, baban da hadım mıydı?„

BİR VAIZ: «KOCASININ VERDİĞİ PARA İLE SİNEMAYA GİDEN KADIN BOŞ OLUR!» DEDİ!.. (Gazeteler)

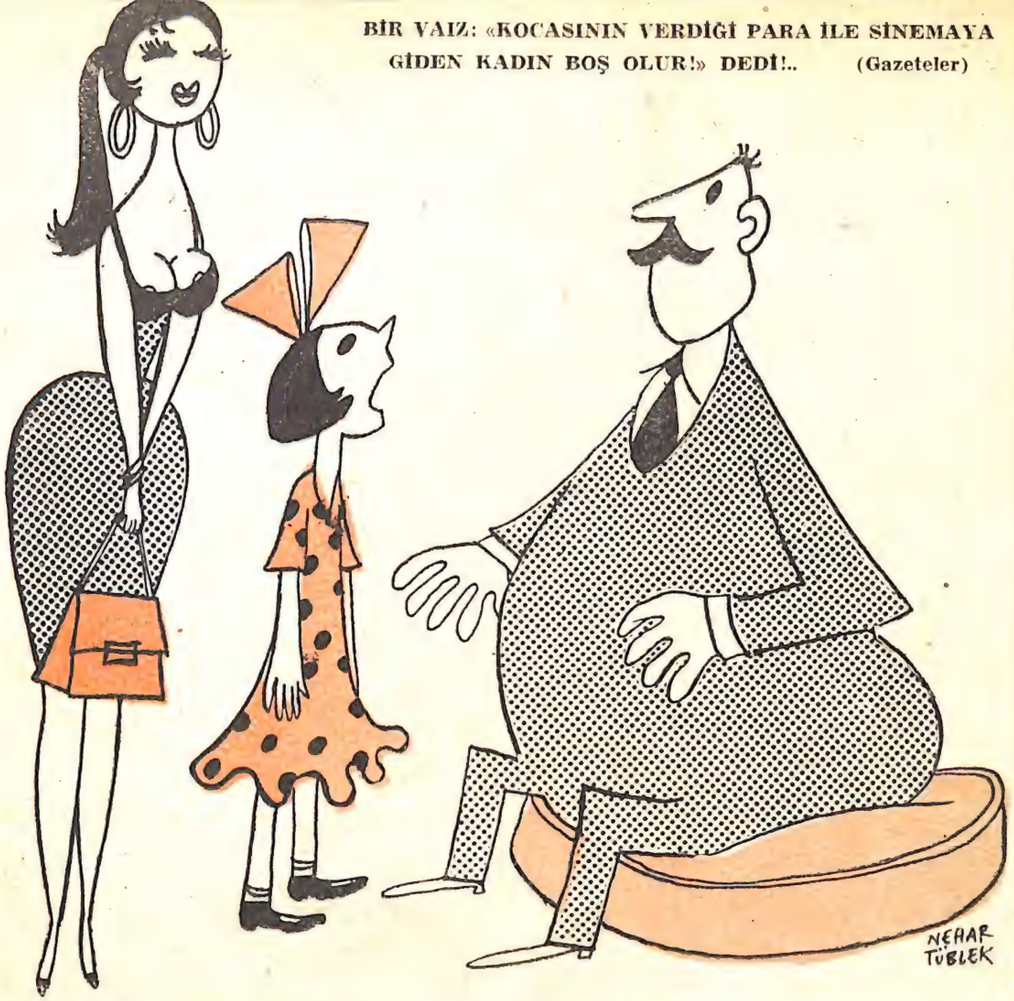

— Baba, annem boş olmak istiyor!..

Uğursuzluk

Şehir Tiyatrosu 13 Mayıs günü 13 treniyle 13 kişilik bir heyet halinde 13 gün kalmak üzere İzmite turneye gidiyordu. Heyet başkanı Galip Arcan'a son dakikada telefonla turnenin geri bırakıldığını bildirdiler. Bu, bir kaç bin liranın havaya uçmasr demekti. Galip, haberi verdikten sonra Bedia'ya:

— Gördün mü? dedi. Gel de şu 13 rakamının uğursuzluğuna inanma bakalım...

●

MEKTUP

İstanbul radyosu müdürlüğüne:

Haftanın bir kaç günü değişik saatlerde yayınladığınız samba ve mambaları, n'olursunuz her akşam altıyla yedi arasında tekrarlayın. Kocam o saatte eve gelir ve bulaşıkları yıkamağa başlar. Radyoda samba çalınırken daha az yorulduğu muhakkak. Hem ne kadar çok bulaşık birikmiş olursa olsun. Dinleyici istekleri arasında bu dileğimin de yerine getirilmesi ni bilhassa rica ederim.

Şişli Halâskâr Gazi caddesi
Nermin ÇOKBİLMİŞ

NUTUK

Karakolda, komiser, muavine sordu:

— Yakaladınız mı?

— Yakaladık, efendim.

— Bir şeyler söyledi mi?

— Söyledi efendim.

— Anlat hepsini bir bir...

— Küfürleri de söyliyeyim mi, yoksa atlıyayım mı?

— Onları geç, canım...

— Öyleyse, suçlu bir şey söylemedi, efendim...

Bir gazeteci daha dövüldü

— Maalesef bayım, gazetecileri sigorta etmiyoruz!..

FASULYANIN SUYU

Bak memleketteki şu berekete,
Gidip görmeliyiz bir ziyafete.
Bir nutuk çekeyim muhalefete.
Sözümün her biri birer gol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!.

Koltuk kaptırmayız kimseye sizden.
Aklın varsa eğer, gel izimizden.
Seyirci, oyuncu, hakem de bizden,
Oynarız basketbol, voleybol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!.

Bu tören bitince, başka törene,
İster uçağa bin, ister tirene.
Yok ihtiyacımız bizim firene,
Gideriz dağ olsun, ister yol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!.

Hey iftiracılar, hey müzevirler!
Geçti beyim geçtili, eski devirler.
Dolmalı küp, kazan, hattâ kevgirler,
Ziyafette bira, viski, bol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!.

Hem böreği olsun, hem baklavası,
Rakıya mezedir ciğer tavası.
Çal zeybeğim çal, Aydın havası!
Alkışa sağlam el, sağlam kol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun..

Dünyada var mıdır böyle yatırım?
Yersiz lâf edip te kırma hatırım,
Çocuklar gibiyim, şenim, şâtırım.
İsterse sağ olsun, ister sol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!.

FALAN-FİLÂN

YAZISIZ!..

KAPA ÇENENİ

FRANSIZ MİZAHINDAN BİR HİKÂYE

JACQUES Verdoyant, Medrano'nun en gözde arslan terbiyecisiydi. Bu ne demektir, bilir misiniz. Place Blanche'tan geçenler, sirkin sâbit binası önünde her akşam genç kadınların kuyruk yaparak Verdoyant'ı beklediklerine dikkat etmişlerdir. Bu genç kadınların bir kısmı duldur, bir kısmı henüz evlenmemiştir, bir kısmı ise genç kızlığa veda ederek kendilerine münasip bir koca bulmuş evli güzellerdir. Bu grupların dışında bir genç kadın zaten tasavvur edilemez.

Ne diye beklerler? Verdoyant çıksın diye. Çıkarken kima iltifat edecek, bunu merak ettikleri için...

Zavallılar, bilmezlerdi ki, Jacques Verdoyant bu hürriyeti kaybedeli epey olmuştu. Epey... Bu güzel, yakışıklı, geniş omuzlu, uzun boylu, son derece cesaretli genç, şimdi Hélène Bijoutier'nin karşısında kafeste bir aslan kadar miskinleşiyordu. Jacques, sirkte arslanların kafesine girdiği zaman koca salonu dolduran kadın, erkek, çoluk, çocuk, o muazzam kalabalık dehşet içinde nefeslerini tutarlardı. Çünkü, hiç kimsenin aklına gelmiyecek, hayalinden geçmiyecek numaralar yapardı. Jacques. Koca bir arslana, ata biner gibi biner, sinsi bir kaplanla güreş yapar, kolunu hayvanın keskin, yırtıcı dişleri arasına bırakırdı. Kaplan yavrularını kürk gibi boynuna dolamasına herkes bayılırdı. Kudretli hâkimiyetiyle hayvanları titreten, bilhassa kadınları âdeta şehvetle ürperten büyük Jacques'tı o...

Fakat, şimdi Madmazel Bijoutier'nin mahkûmuydu işte. Evet, bu kelime tam da yerindeydi. Zengin olmaktan gayri hiçbir meziyeti yoktu. Hélène'in. Üstelik gayet aksi, ters bir babası vardı. Bununla beraber, arslan terbiyecisi, işlediği günahın cezasını kat kat çekiyordu. Ne de olsa şerefli bir insandı. İğfal ettiği kızı almak zorundaydı. Tek ümidi, kendisinin metresi olan Hélène'i, babasının ona vermeğe razı olmamasındaydı.

Hélène çirkindi. Çirkin olmakla kalsa yine neyse... Jacques'a delicesine âşıktı üstelik. Halbuki, kadın âşık oldu mu, geçin bir kalem. Çirkinliği büsbütün artar, çekilmez bir dert, bir belâ kesilir erkeğin başına.

Her akşam, sirkin dağılmasını, bir takım genç kadınlar, kapıda beklerlerken Hélène, çoktan içeri girmiş bulunurdu. Ondan sonra da, Jacques'tan evvel çıkar, onun oteldeki odasına gider, etrafını çevreleyen kadınlara gülümsiyerek nasıl zafer kazanmış bir kumandan azametiyle Place Blanche'ı geçtiğini içi yana yana seyrederdi. Sürtükler sokakta beklesinlerdi, ne zararı var? Jacques, onundu ve yalnız onun kalacaktı.

Tabii Hélène bu hesabında yanılıyordu. Yani sevgilisi belki onundu ama, onun olarak kalmıyacaktı. Çünkü, ayrıca kader diye bir şey vardır. Kader bunu istemedi. Jacques için iyi mi oldu, fena mı? Orasını siz tâyin edin:

Bir gün, Hélène, uçarcasına Medrano sirkine geldi. Kapıcıya başiyle selâm verip yel yeperek, yelken kürek içeri daldı. Girilmez yazılı bir kapıyı itip vahşi hayvanlar dairesine geçti. Evet, oradaydı...

Jacques oradaydı. Leo'nun kafesindeydi. Elinde ne bir kırbaç vardı, ne öğendire. Kafeste rahat rahat eğilmiş, birşeyler yapıyordu. İhtimal yeni bir numaraya hazırlık... Kim bilir? Hélène yavaşça sokuldu. Gördüğü manzaradan tüyleri diken diken oldu. Jacques'ı, sevgili, biricik Jacques'ı başsızdı. Başı yoktu, görünmüyordu. Çünkü, Leo'nun, yani sirke yeni gelmiş en genç ve en vahşi arslanın ağzındaydı. Jaques başını delicesine bir cesaretle vahşi hayvanın ağzına sokmuştu. Genç kız:

— Hiii... dedi kaldı.

Biraz bekledi.

Bekledi ama, hiçbir hareket göremedi. Bunun, üzerine hafifçe seslendi:

— Jacques... Sevgilim... Ben geldim. Hélène'ciğin...

Bu ses, hayvan terbiyecisini fena halde sinirlendirdi. Şu kadınlar ne beyinsiz olurlardı yani. İşte görüyordu, kör değildi ya nihayet. Jacques tehlikeli bir numaraya arslanı alıştırmağa uğraşıyordu. Sevda cilvelerinin sırası mıydı şimdi?

Lâkin Hélène susmuyordu. Birden sesini daha da yükseltti:

— Sana bir müjdeye geldim...

Birşey değil, hayvan ürekecekti.

— İşitiyor musun Jacques? Baban evlenmemize razı oldu...

Bu, tuz biber ekti. Son ümidinin de mahvolduğunu gören hayvan terbiyecisi sinirli ve şaşkın bir sesle bağırdı:

— Kapa çeneni...

Lâkin bu emre Hélène değil, arslan itaat etti ve o kudretli çenesini şakkadak kapatıverdi.

Esasen Jacques Verdoyant için artık Hélène'den başka kurtuluş yolu kalmamıştı.

— Henri Duvernois —

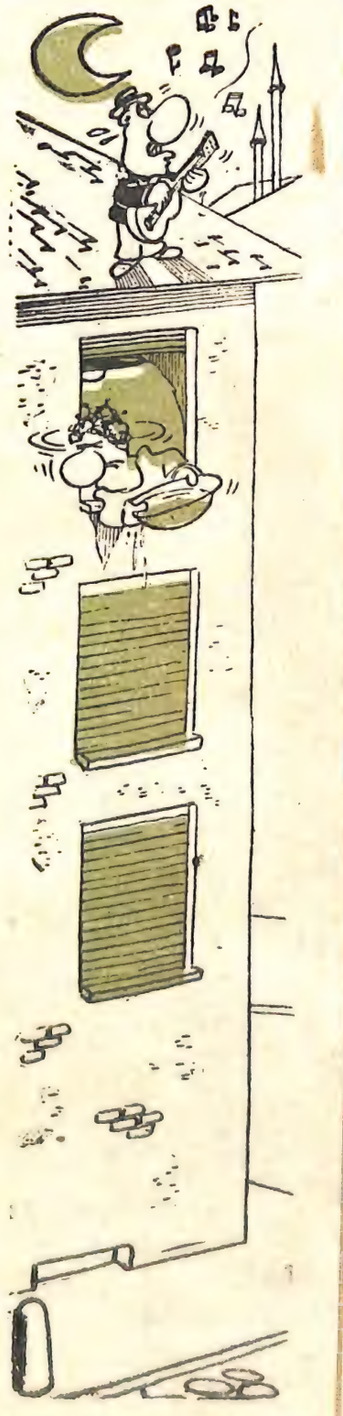

SERENAD!..
— İtalyan —

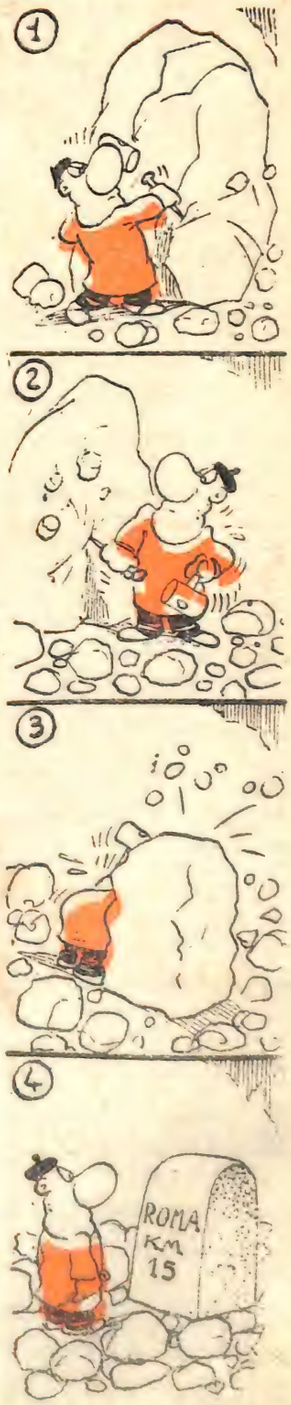

HEYKELTRAŞ!..
— İtalyan

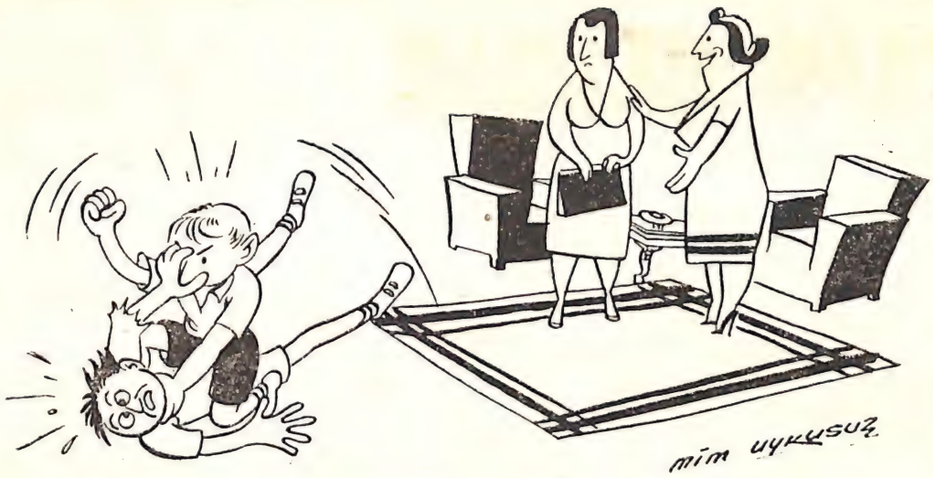

— İki kardeş, sabahtan akşama kadar böyle particilik oynuyorlar!..
— Alttaki muhalif galiba!..
Yazan: Cemaliye Özgönül. Yeşildere 1074 sok. No. 6 — İZMİR **Çizen: M. Uykusuz.**

SU İLE KARIŞTIRIYORMUŞ!

Bir Bektaşi babasiyle bir hoca şundan bundan konuşurlarken, hoca efendi babaya:

— İyisin hoşsun amma, şu dinimizce günah olan rakıyı da içmesen, bulunmaz bir adam olacaksın! der.

Baba erenler de:

— Peki hoca efendi. Rakı dinimizce günah olduğu gibi, erkeklerin ipekli giymeleri de günahtır, değil mi? Niçin ipekli kumaştan mintan yaptırıp giyiyorsun, deyince hoca efendi:

— Evet, ipekli giymek de günah ama, benim arkamdaki mintan sırf ipek değil ki, helâl olan pamuk ile karışıktır! der.

O zaman baba erenler de:

— Ben de sırf rakı içmiyorum ki, helâl olan su ile karıştırıp öyle içiyorum!

Cevabını verir.

AYSEL AKKUZU
Kasımpaşa Yahyakâhya Sipahifırın sok. 18/20 Yüksel Ap. Kat 4

BEZİRGÂN OLMAYI DÜŞÜNÜYOR

Bir Bektaşi, merkebine odun yükleyip şehre gelirken karşıdan bezirgân kılıklı iki adam peyda olarak «şu zındıkla alay edelim» diye Bektaşiye yanaşıp selâm verince, Bektaşi de durur, merkebi de.

Herifler işaretle:

— Bu eşeğin ne düşünüyor?

Demeleriyle hiç düşünmeden:

— Odun taşımaktan yorgun düştü de, artık kasabada bezirgânlık etmeyi düşünüyor, demiş.

EROL BAŞTAN
Lise öğrencilerinden. Sınıf III. B. No. 635 — Uşak

BAKLAYI ÇIKAR

Bektaşi Hasan çok küfürbazdı. Buna mâni olmak için Bektaşi dedesi Hasanı yanına aldı ve ağzına bir bakla verdi ve:

— Bu bakla dilinin altında durduğu müddetçe küfür etmene mâni olacak ve böylece kötü huyundan vazgeçeceksin.

Bir gün Dede ve Hasan, sicim gibi yağan yağmur altında bir yerden bir yere acele ile giderlerken, bir pencere açıldı ve bir kadın seslendi:

— Baba erenler, bir dakika durur musunuz?

Dede ve Hasan beklediler, derken kadın tekrar pencerede görünüdü ve:

— Baba erenler, gidebilirsiniz! dedi.

Dede dayanamadı:

— A be hatun neye durun dedin, neye gidin dersin?

— Baba erenler, kuluçka yatırıyorum da, kavuklu bir adama baksa piliçler tepeli olur demişlerdi, onun için sizi birazıcık alıkoydum.

Baba erenlerin sabrı tükenir, Hasana döner:

— Çıkar Hasan dilinin altından baklayı çıkar! der.

ERTUĞRUL MUAMMER

KAPIYA ÇARPMAYİN

Bektaşinin karısı ölür. Tabutu evden çıkarırlarken kazara kapıya çarparlar, bu sademeden kadın ayılır. Tam 15 sene başına belâ olur. Nihayet yine ölür, tabutu tam kapıdan çıkaracakları zaman bektaşi:

— Aman dikkat edin, Allah lillah aşkına kapıya çarpmayın, der.

Nâfi ÖZDEŞ
Gümrük Muayene Memuru
İSKENDERUN

BEKTAŞİ İLE KÖPEK

Otuz beş yıl Yenicami kapısı önünde eskicilikle geçinen Bektaşi fakiri, nasılsa Camiye giren bir köpeği müezzinin sopa ile döve döve dışarı attığını görünce:

— Ulan, demiş, 35 yıldır şuracık ta eskicilik yaparım, bir gün olsun içerisi nasıldır diye merak edip bakmadım bile. Senin ne işin vardı sanki?..

SUAT CİNSOY
Sakarya caddesi No. 3
AYDIN

Vadeli Tasarruf hesapları için
BEDAVA SİGORTA
Ayrıca bütün çekilişlere iştirak hakkı
*
TUTUM BANKASI

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

Gazetecinin yanında bir çocuk, cebinden bir sürü cıgara izmariti çıkarmıştı. İzmaritleri ayırıyor, sonra kâğıtlarını çıkarıp tütünleri harman ediyordu. Gazeteci çocuğa sordu:

— Ne yapıyorsun?..

Çocuk:

— Harman âbi, dedi, bana birinci dokunuyor da... Öksürtüyor namussuz... Boğaziçi ile Kokulu harmandan başka cıgara içemiyorum.

Gazeteci:

— Peki, öbürlerini ne yapıyorsun? diye sordu..

— Onları satıyorum âbi... Bafralar bu yana, Klüpler bu yana... Böyle ayırırım.

— Müşterisi var mı?

— Dalga mı geçiyorsun be!.. Elimi öpene veriyorum. Memurlardan kaç tane müşterim var. İstersen sana bir paket vereyim.

— Kaça?..

— Bafra yirmi beş, birinci on beş...

— Peki, cıgara kâğıdı da var mı?

— Var âbi...

Pantalonunun arka cebinden bir tomar gazete çıkardı. Bunlar çok incecik yapraklı yabancı dilde gazetelerdi. Gazeteci bunları eline aldı:

— İngiliz gazetesi bunlar, «Times, Taymis» dedi, ne yapıyorsun bunları?

— Bunlar cıgara kâğıdı âbi... Bu gazete, Türkiyede İngiltereden fazla satılıyormuş. Bizim en çok satılan gazetemizden dört defa daha fazla... Bu gazetenin yaprakları çok ince, cıgara kâğıdından bile ince olduğu için çok satılıyor. Anadolu hep bundan alıyor. Bunun tüccarları var, namus suzlardan bize kalmıyor. Maçkada hani bir tane ince apartıman var ya...

— Evet... biliyorum.

— İşte o apartımanı bu ince kâğıt satışından yaptı herif. Eskiden bir gazeteyi kırk kuruşa alıyorduk, şimdi elliye bile bulamıyoruz.

— Kaça satıyorsunuz?

— Yaprağı yetmiş beş kuruş. Zira gazete de beş yaprak var, gazete başına 325 kuruş kâr kalıyor.

Gazeteci ile çocuğun konuşmaları gittikçe ilgimi çekiyordu.

— Sen öyle ise epey para kazanıyorsun.

Çocuk:

— Nerede be âbi... dedi, akşama kadar topladığım izmaritlerin tütününden ancak yirmi beş, otuz lira kazanıyorum. Gazete kâğıdından da o kadar. Gündeliğim elli, altmış liraya geliyor.

Gazeteci:

— Ulan, o kadar parayı memurlar, işçiler bir haftada alamıyorlar, diye bağırdı.

Çocuk:

— İyi ama âbi, dedi, biz onlar gibi okuyamadık, iş güç sahibi olamadık. Üstelik para da kazanmıyalım yâni...

Çocuk, gazete kâğıdından kestiği bir parçaya, harman ettiği kokulu cıgara tütününden bir cıgara sardı. Cıgarasını tüttürürken:

— Dilenciler bizden çok kazanıyorlar, namussuzum, dedi.

AKBABA'NIN MİZAHİ ROMANI

— 17 —

— Ne kadar meselâ?..

— Belli olmaz ki... Yüz olur, iki yüz olur...

— Sen neden dilenmiyorsun?

— Aldığın para elinde kalmıyor ki... Krala veriyorsun.

— Kral kim?..

Çocuk, gazetecinin bu cahilliğine büsbütün şaştı:

— Sen dağdan mı geldin? dedi. Ulan daha kralı tanımıyorsun... Dilenciler kralı. Yüz kazansan, doksanını çeker elinden alır. Hile yapsan çakar, çalıştırmaz. Hem sonra dilenci olmak için, kral mutlaka insanın ya kolunu, ya bacağını kırar, ya gözünü kör eder ki... Anladın değil mi?

Gazeteci:

— Anladım, dedi.

Sonra gazeteci ile gazete fotoğrafçısı

oradan kalktılar. Ben de arkalarından çaktırmadan sürünerek yürüdüm. Ayak basacak yer yoktu. Gazeteciler, ayaklarını basacak bir boşluk buldukları yere oturdular. Ben de yanlarına sokuldum. Orada on beş yaşında kadar bir çocukla, sakallı bir ihtiyar vardı. İhtiyarın iki gözü de bakar kör, donuk mavi, perdeliydi. Çocuğun bir ayağı kesikti. Gazeteci ihtiyara:

— Merhaba amca, dedi.

— Merhaba...

— Bu oğlun mu?

— He ya...

— Yak bir cıgara...

Kör ihtiyara bir cıgara uzattı. Fotoğrafçı da cıgarasını yaktı. İhtiyar:

— Sen Gürümlü Abti beyin adamı mısın? diye sordu.

Gazeteci:

— Hayır, dedi.

İhtiyar:

— Öyle ise mutlak Taşköprülü Nebil Ağanın adamısın?

Gazeteci yine:

— Değilim, dedi.

— Ya kimin adamısın sen?.. Nebil Ağanın adamı değilsin, Abti beyin adamı değilsin... Öyle ise hangi taraftansın?

Gazeteci:

— Çok şükür Demokratım elhamdülillâh, dedi..

İhtiyar:

— Öyle demokratlık memokraklık para etmez, dedi, her hâl senin tercüben yok... Yoksa Taşköprülü Nebil Ağanın adamısın da ağzımdan lâf mı alacaksın, ddei.

O zamana kadar konuşmayan çocuk:

— Yok baba, dedi, bunlar bizden değil...

— Kimlerdensiniz?,.. Dilenci değil misiniz?

Gazeteci:

— Yooo, dedi.

İhtiyar:

— Anladım, dedi, bunlar hırsız...

— Yok canım..

— Heroyinci misin?..

— Değilim.

İhtiyar kızdı:

— Ulan, kaçakçılık etmezsin, hırsızlık etmezsin, dilenmezsin... Sen karşındakini enayi mi belledin?.. Bu zamanda başka nasıl geçinilir?

Gazeteci:

— Biz de iki arkadaş iş arıyoruz, dedi.

İhtiyar:

— Gozeeel, dedi, öyleysem sizi bizim gıral tanıştırayım. Bi gaç guruş gomisyon da biz çıkarırız. Bi sahatlığınız var mı?

— Yok...

— Yazık... Çok yazık... Öyleysem, bi yirinizi gırmak ihtiza edecek.

Gazeteci:

— Kral bize ne verir?

Diye sordu.

— Gündeliğnen mi, yohsam gotürü mü isteng?

— Hangisi işime gelirse.

— Gotürü olusa, yıllığına beş yüz gayme virir. Sen daha ecemisin... Yoooh, eğerlim, gundelignen çalışırsan yüzde on alırsın...

Gazeteci:

— Sen ne kadar alıyorsun? dedi.

İhtiyar anlatmağa başladı:

— Ben on yıldır bu işteyim. Allah bin bin bereket versin. Biz her yıl gışın İstanbula gelir dilenirik. Güzün koye dönerik... Koyde heç bi şeyin yohtu. Dilenciliknen eyeyi gazandıh şükür. Tarla aldıh, oküz aldıh.. Eveli yıl böyük oğlanı everdik. Bu yıl da bu oğlumu evereceğim. Ondan yana getirdim buraya... İkimiz gunde iki yüz gayme gazanıyoh. Yüz seksenini gıral alıyo, bize yirmisi... Allah berekât versin...

Gazeteci:

— Gözüne ne oldu? diye sordu.

İhtiyar:

— Gıral kezzap'nan yahdı, kor etti, dedi.

Gazeteci ile ihtiyar dilenci, sabahleyin krala gitmek üzere sözleştiler.

(Devam edecek)

MISIR KARİKATÜRLERİ

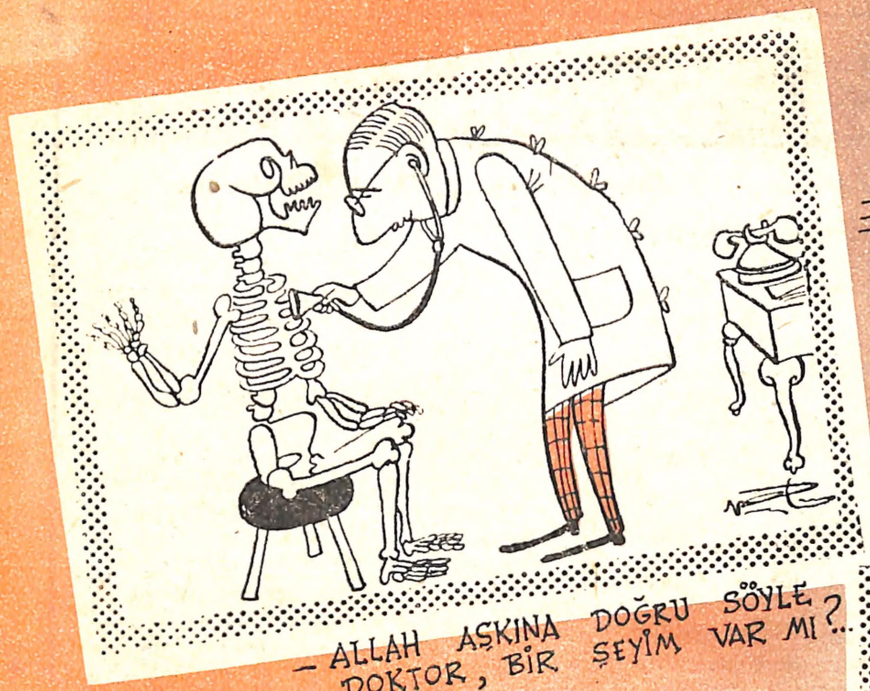

– ALLAH AŞKINA DOĞRU SÖYLE DOKTOR, BİR ŞEYİM VAR MI?..

MODEL ve RESSAM!..

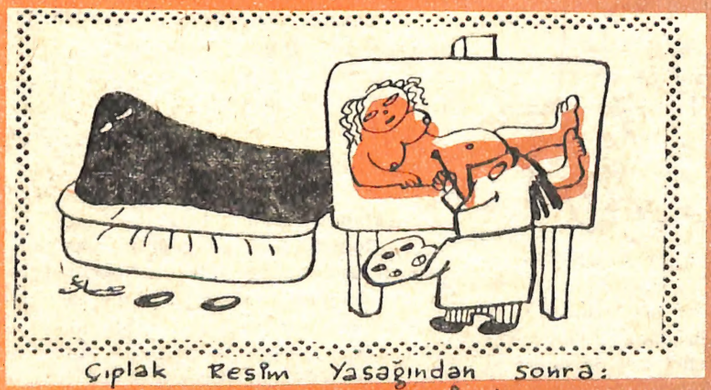

Çıplak Resim Yasağından Sonra:
MODEL ve RESİM!..

YENİ RESSAM – ACABA NE RESMİ YAPIYORDUM?!

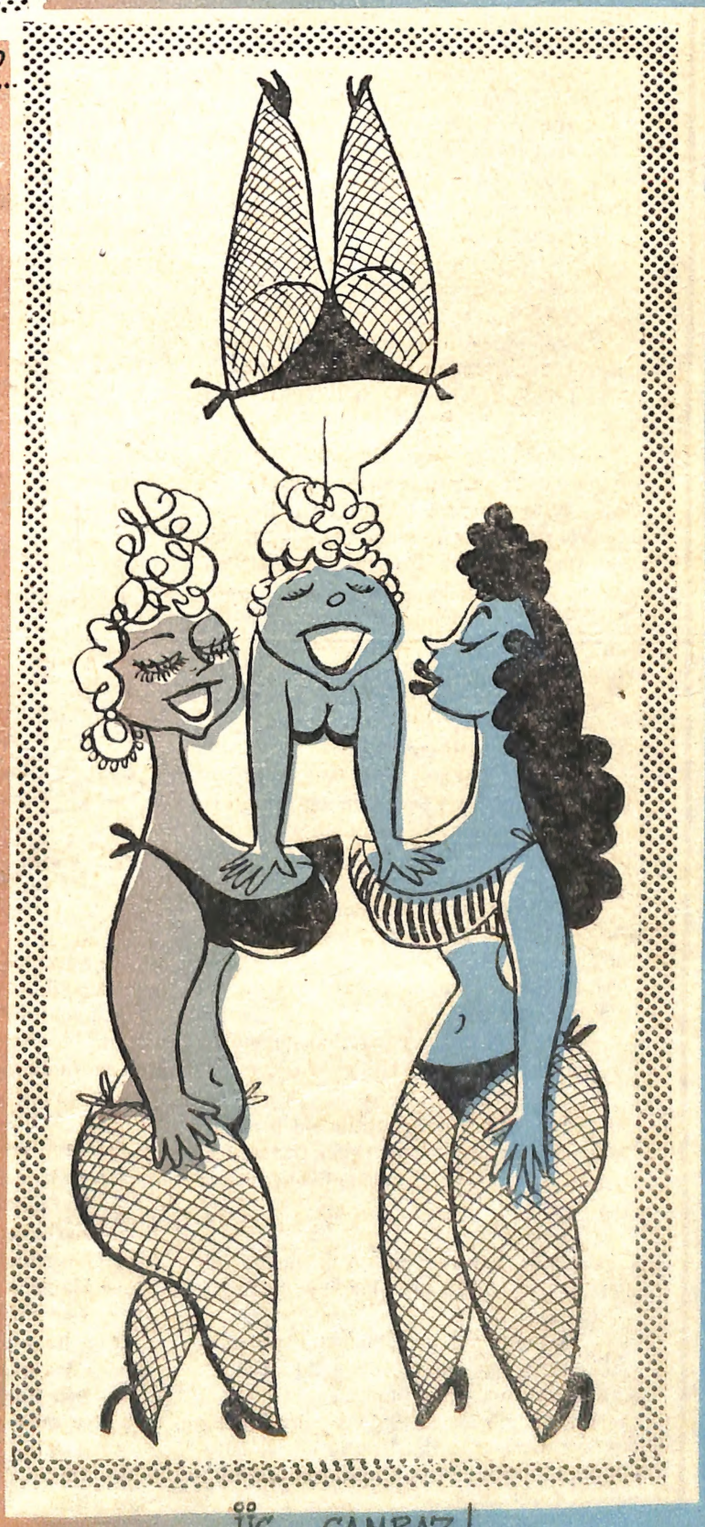

ÜÇ CAMBAZ!..

AKBABA MİZAH YAYINLARI: 12 NCİ KİTAP

YEPETAŞ

Aziz Nesin'in en güzel hikâyeleri

Tanınmış karikatüristlerimizin resimlediği bu eser, mizah edebiyatımızın bir şaheseridir. Bugün çıktı. Fiyatı 2 lira.

Güzel bir **beyinli sufle** yapabilmek için...

...SANA'dan âlası tasavvur edilemez!

Siz de bundan istifade ediniz! Şimdi SANA margarininin tabiî bir lezzeti var. Her yemeğinize, en iyi tabiî bir mamulün bütün nefasetini verir.

Sana'nın şimdi tabiî bir lezzeti var!

BEYİNLİ SUFLE

Kullanılacak malzeme : 1 adet dana beyni veya 2 adet koyun beyni, 250 gram kabak, 250 gram havuç, 150 gram gravyer peyniri rendesi, 125 gr. lık bir paket SANA, 4 yumurta, 1 çorba kaşığı un, 1 bardak süt, 1 çay kaşığı tuz, biber.

Yapılması : 1/2 paket SANA, 1 çorba kaşığı un, 1/2 çay kaşığı tuzla hafif kavrulur. Süt, yavaş, yavaş ilâve edilir, koyulaşınca ateşten indirilir. Haşlanmış beyin, kabak, havuç beraber ezilir ; gravyer peynirinin yarısı, 4 yumurta sarısı, biber, tuz ilâve edilerek hepsi beraber karıştırılır. Yumurta beyazları, sıkı kar haline gelinceye kadar dövülür ve söndürülmeden sebzeli ve salçalı beyine katılır. Ateşe dayanan cam tabağa veya güvece boşaltılır, gravyer peyniri serpilir, kalan SANA parça olarak üzerine konur. Orta hararetteki fırında bir saat pişirilir.

E. İREN

UNİT

S-45

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı

KİNİNLİ **GRİPİN** KULLANINIZ

186

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

İKİNCİ BASKI

YAZ DOKTORU

Yazan:
Dr. Kemal SARAÇOĞLU

Kadın, erkek, genç ihtiyar, çocuk hiç hasta olmadan bir yaz geçirmek için bu kıymetli kitabı ailece okuyunuz.

Fiyatı 1 Liradır.

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

FAYDALIDIR!

SI-30

Akbaba
Siyasi Mizah Gazetesi

— Hayır, hayır... Sen bu güzel yüz, bu yepyeni blûz, bu tertemiz pantalonla ekzistansiyalist olamazsın!..

— İtalyan —